

Lord
genaamd
De groote

Lister
Raffles
Onbekende.

No. 337

Het geheim van Cheduba.

Elke aflevering bevat een volledig verhaal.

UITGAVE VAN DEN ROMAN- BOEK- EN KUNSTHANDEL - SINGEL 326 - AMSTERDAM.

Alleenvertegenwoordigers voor België: Bestelhuis voor den Boek- en Dagbladhandel.

HET GEHEIM VAN CHEDUBA.

BEWAAR UW OMSLAGEN!

Wanneer U ons **20 of meer** omslagen van onze **drie** uitgaven toezendt, dus onverschillig of ze van **Nick Carter**, **Buffalo Bill** of **Raffles** zijn, zenden wij **een of meer** keurige doosjes **Dubec**

CIGARETTEN.

BEWAAR UW OMSLAGEN!

De in te zenden omslagen mogen niet lager loopen dan

NICK CARTER No. 303
BUFFALO BILL „ 298
RAFFLES „ 287

Men zende ze als drukwerk, met juiste vermelding van des afzenders naam en adres op den kruisband.

HOOFDSTUK I.

Een verhaal van Phileas Baxter.

John Raffles bevond zich in een tamelijk neerslachtige stemming.

De lang gezochte Gentleman-Inbreker, die zoo behendig tot dusverre alle listen en lagen had weten te vermijden hem door Scotland Yard gelegd, was slechts weinige dagen geleden teruggekeerd van de Vereenigde Staten of, om juister te zijn, uit Alaska, waar hij in gezelschap van Charly Brand, zijn onafscheidelijken vriend en van James Henderson, zijn trouwen chauffeur, eenige avonturen had beleefd, waaraan hij de herinnering zeker nog lang zou houden.

Charly Brand kende de reden van die neerslachtigheid en hij eerbiedigde ze. Raffles had zich daar ginds in de barre streken van de Yukon, de vriendschap verworven van een jongen pelsjager, Tom Hatters, en diens jonge vrouw, Jessie Barry, en hij

had hen een van die diensten weten te bewijzen, waarmede het leven gemoeid is, en welke niemand ooit kan vergeten, tenzij hij van den zwartsten on dank beschuldigd wil worden.

En even voor zijn vertrek had de Groote Onbekende het moeten beleven, dat hij in tegenwoordigheid van die twee menschen die hem lief waren geworden, beschuldigd werd van den diefstal van een groote hoeveelheid goudstof.

De beschuldiging was gegrond — en Raffles, Charly en Henderson waren gevankelijk weggevoerd.

Maar Tom Hatters en Jessie vergaten niet, dat zij hun leven aan den goudroover verschuldigd waren.

Zij volgden den sheriff en diens mannen die de drie Engelschen naar de dichtstbijzijnde stad

moest overbrengen, en wisten de gevangenen te bevrijden — ofschoon zij nu den waren aard van hun vriend kenden.

„Met den „Duivel der Lucht”, de wonderbare vliegmaschine van Raffles, het werk van zijn handen, en aan zijn uitvindingsgenie ontsproten, waren de drie mannen weder over den Oceaan gevlogen, op dezelfde wijze als zij gekomen waren — maar Raffles verkeerde sedert zijn terugkomst in een sombere stemming.

Zoodra hij weder terug was in het fraaie huis in de Regent Street, waar hij onder den naam van Lord Aberdeen woonde, sloot hij zich in zijn studeerkamer op, en kwam dien dag niet meer te voorschijn.

Charly Brand dacht er niet aan, hem te storen — hij wist wat dit beteekende — Raffles zou nu uren achtereen heen en weder loopen door het groote vertrek en lange gesprekken houden met een denkbeeldigen metgezel.

Die metgezel heette het Geweten.....

Den tweeden dag was Raffles weder te voorschijn gekomen, bleek, met een diepen rimpel dwars over het hooge blanke voorhoofd.

Nog had Charly geen enkele opmerking gemaakt.

Hij hoorde hoe Raffles door de huistelefoon het bevel gaf, zijn lievelingspaard te zadelen, en even later zag hij, staande voor het groote raam in de rookkamer, hoe Raffles heen galoppeerde.

De jonge man zuchtte.

Hij wist nu, dat zijn vriend uren zou rondrijden in een der weinig bezochte parken zonder ergens acht op te slaan, en niet eens opmerkend, hoe hij zijn paard afmatte.

Het was nu de derde dag na hun terugkomst.

De groote pendule van roodgeaderd marmer op den schoorsteen in de werkkamer van Raffles, had juist acht slagen doen hooren, en daar zaten de twee onafscheidelijke vrienden tegenover elkander, ieder in een gemakkelijken stoel en rookten.

Zoo zaten zij bijna een half uur, zonder dat er een woord gewisseld werd tot Raffles op zachten toon begon:

— Je hebt die paar dagen na onze terugkomst weinig aan mij gehad, mijn jongen.

— Ik erken, dat je wel een weinig teruggetrokken hebt geleefd, zeide Charly, zachtjes lachend.

— Ik leefde nog — daarginds, hernam Raffles

op zwaarmoedigen toon. Ik zag weer de reine oogen van dat lieve schepseltje, Jessie, en de verschrikte, ontstelde u tdrucking daarin, toen zij moest hooren, waarvan ik beschuldigd werd — terecht overigens! Het doen pijn, Charly, als men weken achtereen in het huis van brave menschen heeft gewoond — als men bijna vergeten heeft wie en wat men is, en er dan plotseling weder aan herinnerd wordt — als men er het minst op verdacht is!

— Ik heb die opmerking wel eens meer hooren maken, Edward! hernam Charly zacht. En dan heb ik je telkens toegevoegd: Houd er dan mee op!

— En telkens heb ik geantwoord: Neen! riep Raffles op bijna woesten toon uit! Ik wil er niet mee ophouden! Eens zal er wellicht een tijd aanbreken, dat ieder menschelijk wezen, zoodra het geboren is, er zeker van kan zijn, dat het ook inderdaad zal kunnen leven, dat het bestaan niet een aaneenschakeling zal zijn van ontberingen, van honger en van ziekte. Maar zoo ver zijn we nog lang niet! Neen, daar lijkt het nog niet erg op! voegde hij er op verbitterden toon aan toe. De maatschappij kent nog altijd hoog en laag, en die in de diepte leven die kennen het licht niet van het menschenbestaan. Zij treden voort in den tredmolen, vijftig, zestig, zeventig jaar, tot de dood komt en zij scheiden, zonder leedwezen, van een vreugdeloos, lichtloos leven!

— Je hebt gelijk, Edward — er wordt nog al te veel geleden hier op aarde — maar ben je soms niet wat onwillig? Vergeet je dan nog altijd den vooruitgang dien de menschheid in een halve eeuw heeft gemaakt?

— O, zij is zeer vooruitgegaan, de menschheid! riep Raffles met een schellen lach uit. Zij voerde nog geen twee jaar geleden een beestachtigen oorlog, die menschheid! Een oorlog, die niet eindigde in November 1918, maar die feitelijk nog altijd voortduurt! Het is nu alleen een oorlog tegen honger en boljewistisch sadisme! Of bedoelde je misschien de vorderingen, welke wij gemaakt hebben op het gebied van ouderdomsverzorging, ongelukkenverzekering, en dergelijke dingen? Die vergeet ik niet, al vormen zij een druppel in de zee van onrecht en ellende! Maar wat heeft het te beteekenen, naast de duizenden, tienduizenden hongerende klerkjies, onderwijzers, oude arbeiders, die niet meer meekunnen, en van een erbarmelijk pensioentje moeten

bestaan? Zijn er geen woekeraars meer, meen je, of geen gierigaards, geen gewetenlooze bedriegers, geen rijke nietsnutten, geen parasieten der maatschappij, geen oorlogswinstmakers, die leven van de ontberingen der kleinen? Woëkert dat ontuig niet steeds voort?

Raffles was opgesprongen en zijn krachtig geteekend gelaat had nu een donkerroode kleur, terwijl zijn groote oogen vlammen schoten en zijn fijne neusvleugels trilden.

Eensklaps stond hij vlak voor Charly stil en zeide met geheel veranderde stem:

— Je weet, dat ik reeds millioenen verzameld heb — bijeengestolen, zullen de wettenmakers zeggen, die alleen maar vergeten hebben een straf tegen het verwoesten van menschengeluk vast te stellen. Je weet waarvoor al dat geld gediend heeft en nog altijd dient. Ik besteed het om nood te lenigen waar ik dien vind, om onrecht goed te maken, om de laatste levensdagen van arme stumperds een weinig te verzoeten, om zieken die het niet betalen kunnen te doen behandelen, zoodat ze weder van het leven kunnen genieten, om gewetenlooze bankiers en woekeraars met hun eigen wapen te bestrijden. Je weet, hoe dit leven van rijkdom mij soms walgt, als ik zie, hoe anderen zelfs niet het allernoodigste hebben, maar dat ik het moet voortzetten, om mijn rol te blijven spelen. Welnu — ik zal er mee blijven doorgaan — ondanks alles!

Hij had zich met een heftig gebaar afgewend, en liet zich nu weder in zijn stoel vallen, met een diepen haast kreunenden zucht.

Nog geruimen tijd bleven de twee vrienden zoo zwijgend tegenover elkaar zitten.

Toen sprong Raffles eensklaps weder op.

Hij scheen geheel veranderd te zijn.

Zijn oogen schitterden weder met den ouden gloed, en zijn gelaat vertoonde de uitdrukking, welke Charly zoo goed kende — die van ontembare geestkracht en vastberadenheid.

— Kom — wij zullen hier niet tegenover elkander blijven zitten als uilen in doodsnoed! Willen wij wat naar de Windsor Club gaan?

— Met genoegen! riep Charly uit, terwijl hij opsprong. Men zal daar wel verheugd zijn dat Zijne Lordschap de Vice-Voorzitter weer eens boven water komt na zulk een lange afwezigheid!

De twee mannen waren reeds in avondcostuum,

en zij hadden dus niets anders te doen, dan hun jassen te laten brengen.

Een oogenblik later trad Gaston, de oude kamerbediende, met de kleedingstukken binnen.

Het was zulk fraai weder, dat de vrienden besloten den afstand te voet af te leggen.

Het groote gebouw van de Windsor Club lag in de Oxford Street, op een half uur afstands van het huis in de Regent Street.

Toen Raffles en Charly de wijsche conversatiezaal van de Club binnentraden, vonden zij daar een vrij groot aantal leden bijeen, die allen opkeken, toen de Vice-President Lord Aberdeen en diens secretaris binnentraden.

Velen stonden op om Raffles de hand te gaan drukken, en hem naar de reden van zijn lange afwezigheid te vragen.

Raffles glimlachte en antwoordde dat hij op zijn landgoed in Schotland was geweest, om zich persoonlijk te overtuigen van de veranderingen welke met den bouw van een nieuwen renstal gemaakt werden.

En daarop man hij op zijn gewone plekje dicht bij den grooten, open haard plaats, en liet zijn blikken over de gelaatstrekken glijden van de leden, die daar op het oogenblik gezeten waren.

Eindelijk bleef zijn oog gevestigd op het breede, roode gelaat van een man met hoogblond haar, dat reeds begon te grijzen en op den schedel verdachte kale plekken vertoonde.

Die man was Phileas Baxter, de Hoofdcommisaris van Scotland Yard, de bitterste vijand van John Raffles.

Deze keek hem eenigen tijd met een eigenaardigen glimlach aan, waarvan Baxter de beteekenis niet zou hebben begrepen, al had hij hem ook opgemerkt, en daarop begon hij, nadat hij een versche sigaret had opgestoken, en zijn lange gespierde beenen voorzichtig had uitgestrekt:

— Wel, mijnheer Baxter, hoe gaat het met de dievenvangerij? Hebt gij nog al succes gehad tijdens mijn afwezigheid?

Baxter liet een zelfvoldaan lachje hooren, streek zich met de witte hand over het dunne haar, en antwoordde:

— Wij hebben nog geen klagen, Mylord! We zijn er in geslaagd juist een dag nadat gij vertrokken waart een paar gevaarlijke boosdoeners te arre-

steeren, die er hun beroep van maakten, banken te plunderen — op klaarlichten dag nog wel en met behulp van gesloten auto's! Juist zooals indertijd Bonot, Carouy, Dieudonné, Garnier, en consorten te Parijs!

— Als ik mij niet vergis, kwam nu een ander lid, heeft een zekere John Raffles een groote rol gespeeld bij de ontdekking van die bandieten, en is hij de eigenlijke oorzaak van hun arrestatie geweest.

Er klonk spot in de stem, maar Baxter veinsde het niet te hooren en antwoordde gemelijk:

— Zeker — het valt niet te ontkennen, dat die man, die desniettemin een inbreker blijft, in zekeren zin behulpzaam is geweest bij die arrestatie!

Even zwegen allen, want zij zwisten, hoe onaangenaam het onderwerp den hoofdinspecteur moest zijn!

Toen begon Raffles weder:

— Vergis ik mij, mijnheer Baxter, of waart gij juist bezig met een uwer belangwekkende mededeelingen, toen ik het gesprek stoorde?

— Baxter deed ons inderdaad een interessant verhaal! liet een der heeren zich hooren! Hij zal gaarne nog eens beginnen, als gij het verzoekt, Mylord!

— Nu, dan doe ik bij dezen dat verzoek, zeide Raffles, zijn grijze oogen half dichtknijpend, en door den rook van zijn sigaret heen, den hoofdinspecteur aankijkend!

— Och — het heeft misschien niet zooveel om het lijf! kwam Baxter.

— Vertel het toch maar! drong Raffles aan. Ik ben er zeker van, dat er voor Scotland Yard geen zaken bestaan, die niet belangwekkend zijn, al lijkt het dan misschien anders!

— Nu dan — ik ontvang hedenmorgen bezoek van een jongen man die er zich bitter over kwam beklagen, dat er in drie opeenvolgende nachten bij hem was ingebroken, begon Baxter.

Dadelijk was Raffles een en al aandacht!

Hij zoude iets hooren over het beroep, dat hij zichzelf gekozen had, verbitterd over het onrecht dat hij allerwege aanschouwde.....

— Drie maal in drie nachten? vroeg hij verwonderd. Dus de inbrekers hadden den eersten nacht niet alles kunnen weghalen?

— Den eersten nacht hebben zij juist in het geheel niets weggehaald, Mylord! riep Baxter triomfante-

lijk uit, verheugd, dat hij de belangstelling van Lord Aberdeen had kunnen opwekken.

— Ah — ze waren dus verrast? vroeg Raffles verder.

— In 't geheel niet! Douglas Prince, zoo het de man, — had in het geheel niets gehoord!

— Wel — dat kan wel een merkwaardige zaak blijken te zijn! hernam Raffles, nu met werkelijke belangstelling. Maar laat ik u niet meer in de rede vallen!

— Prince woont ergens in een der voorsteden, als ik het goed onthouden heb in Kilburn. Het is niet zoo bijzonder moeielijk in zijn huis binnen te dringen, want het ligt een eind van den weg, en aan den anderen kant zijn kleine huizen, met tuinen, vanwaar men vrij gemakkelijk over de schutting in zijn eigen achtertuin kan komen.

— Hij is zeker rijk? vroeg nu Charly, die naderbij was gekomen, en het begin van het verhaal juist had opgevangen.

— Niet wat men rijk noemt, mijnheer Brand! Hij heeft een klein fortuintje en dat is alles.

— Had hij dat geld thuis?

— Neen — het lag bij een bankier! Den eersten nacht kwamen de bandieten binnen door een raam gelijkvloers, aan de voorzijde van het huis, dat in diepe schaduw ligt vanwege de zware boomen en het struikgewas in den kleinen voortuin. Dat raam werd natuurlijk op den volgenden morgen geforceerd gevonden. De schelmen waren in de werkkamer van Prince geweest — en daar lag alles overhoop — maar gestolen was er niets.

— Vreemde inbrekers! mompelde Raffles half voor zich heen.

— Dat moogt ge wel zeggen, Mylord! riep Baxter uit. Natuurlijk deed Prince zoodra hij de inbraak ontdekt had, aangifte bij het bureau van zijn wijk, en deelde daar mede wat er gebeurd was. Men zond rechercheurs, en die konden niet anders constateeren, dan dat de inbrekers alleen in de werkkamer waren geweest, en aan de brandkast gepeuterd hadden, benevens aan een andere kast, die ze ook al hadden weten te openen, en blijkbaar grondig hadden doorsnuffeld. En den volgenden nacht kwamen ze terug!

— Hoe weten de rechercheurs dat het er meer dan één geweest moet zijn? vroeg Raffles.

— Zij vonden de indrukken van twee verschillende

laarzen in de weeke aarde voor het huis! antwoordde Baxter.

— Hoe kwamen zij nu binnen?

— Door hetzelfde raam! Natuurlijk dacht Prince er geen seconde aan dat de kerels terug zouden komen — en gij kunt u dus zijn schrik voorstellen, toen hij den volgenden morgen zijn werkkamer binnentrad, — de brandkast was geopend, en de inhoud, ongeveer honderd tien pond sterling, was gestolen!

— Wel, dan was de tweede keer tenminste niet geheel zonder resultaat geweest! zeide Raffles, op eigenaardigen toon. Maar ze waren blijkbaar niet tevreden want ze keerden nogmaals terug, is het niet zoo?

— Ja Mylord, den volgenden nacht! antwoordde Baxter, en hij keek den kring der leden rond, om van zijn belangwekkendheid al vertellend te genieten.

— En — brachten zij nu eenige variatie in hun programma? vroeg Raffles.

— Ze drongen nu langs den achterkant binnen, want de ramen gelijkvloers waren nog dienzelfden dag van stevige, stalen rolluiken voorzien!

— Dat zouden ze dus van te voren geweten hebben?

— Zeer waarschijnlijk! Zij klommen naar binnen door een klein tuimelraam boven een zijdeur en — begaven zich dadelijk weer naar de werkkamer!

— De andere vertrekken schenen geen aantrekkings-

kracht op hen uit te oefenen, riep Charly uit, die eveneens vol aandacht had toegeluisterd.

— Dat is niet uit te maken, mijnheer Brand, gaf Baxter te kennen. Want ditmaal werd Prince gewekt, en hij schoot zijn pantoffels aan, greep zijn revolver en ging naar beneden. Maar de boeven hadden helaas iets gehoord, en namen de vlucht.

— En hadden ze den tijd gehad, nog iets van hun gading mede te nemen, of tenminste er naar te zoeken?

— Dat wel! Zij moeten minstens een half uur bezig zijn geweest.

— Met wat?

— Wel, met het nazoeken van de meubelen. Ze hadden het nu blijkbaar op de secretaire voorzien, een oud, degelijk meubel, want het ding was opengebroken en alle laden waren open geschoven of lagen op den vloer en alle papieren waren er uitgehaald. Natuurlijk dachten de roovers daar ook nog geldswaarde te vinden.

— Natuurlijk! herhaalde Raffles met een effen gezicht.

Baxter keek nog eens triomfantelijk rond en vroeg toen, alsof hij persoonlijk verantwoordelijk was voor deze reeks inbraken.

— Wel, wat zeggen de heeren daar wel van?

— Het is zeker een merkwaardige zaak — merkwaardiger, dan op dit oogenblik valt te zeggen! kwam Raffles rustig, en hij stak een nieuwe sigaret op.

Het beste merk cigaretten is
Dubec 3.

HOOFDSTUK II.

Het bureau van Douglas Prince.

Een half uur nadat Baxter het verhaal van de driefvoudige inbraak had gedaan, bevonden Raffles en Charly zich weder op weg naar hun huis.

Zoodra zij op straat stonden begon Raffles:

— Ik wil dadelijk een plaats bij de politie der City vragen! Als Baxter ooit ook maar in de verste verte vermoedt welke belangrijke mededeeling hij zooeven heeft gedaan! De man begrijpt blijkbaar volstrekt niet, dat er veel meer achter de drie inbraken zit, dan men op het eerste gezicht zou zeggen!

— Ja, vreemd is het zeker! antwoordde Charly.

— Vreemd, omdat wij de beweegredenen nog niet kennen — maar als wij die wel wisten, dan zou de onderneming dier inbrekers ons waarschijnlijk heel eenvoudig en begrijpelijk voorkomen! Zij zochten niet in de eerste plaats naar geld in dat huis, dat is duidelijk!

— Niet naar geld? En zij hebben ruim honderd pond sterling uit de brandkast gestolen, na haar te hebben opengebroken! riep Charly uit.

— Zeker! Ze hebben meegenomen wat hun onder de vingers kwam. Maar als zij om geld alleen kwamen — waarom zijn zij dan den derden dag nog eens teruggekomen?

— Dat is waar — dan had die derde keer geen doel meer! stemde Charly toe.

— Natuurlijk niet! Baxter zegt, dat ze alles onderste boven hebben gehaald. Dat doen bijna alle inbrekers, maar die komen niet driemaal in hetzelfde huis, wat al zeer groot gevaar oplevert als zij er niet iets zeer bijzonders zoeken!

— Maar wat dan? — als het geen geld is? vroeg Charly.

— Je stelt daar de vraag, waarom alles draait, mijn waarde, antwoordde Raffles. Het was natuurlijk iets van groot belang, anders zouden ze niet

driemaal teruggekomen zijn, op gevaar af een revolverkogel tusschen de ribben te krijgen!

— Maar — als zij daar iets bijzonders kwamen zoeken — laat ons zeggen een of ander document — een brief, een stuk papier van waarde, dan moest Prince dat toch het eerste weten! hield Charly aan.

— Dat is nog zoo zeker niet! antwoordde Raffles rustig. Het is wel eens meer voorgekomen, dat iemand iets in huis had, zonder er het flauwste vermoeden van te hebben — bijvoorbeeld in een of ander meubelstuk!

Herinner je je, dat Baxter sprak van een heel oude secretaire?

Charly keek Raffles een oogenblik onderzoekend aan en antwoordde toen:

— Ja zeker — maar de inbrekers kunnen gedacht hebben, dat zij daar wellicht geld zouden vinden!

— Ongetwijfeld! Maar denk er aan — de laden stonden allen op den grond! Let eens op, dat een inbreker, die naar geld zoekt in een meubel, wel alle laden zal opentrekken, soms heelemaal — maar nooit zal hij die op den grond zetten — of hij moet er een zeer bepaalde reden voor hebben! Bijvoorbeeld, om te zien — of er in de holte van die laden wellicht een of andere verborgen schuilplaats is!

Charly bleef geruimen tijd zwijgen op deze verklaring.

Toen hernam hij:

— Je denkt dus, dat die mannen daar die secretaire meer bepaald hebben onderzocht in de hoop of misschien wel de verwachting dat zij er een stuk van waarde zouden vinden?

— Iets dergelijks denk ik inderdaad! Zij hebben in de werkkamer ook een wandkast doorzocht, vertelde Baxter. Dat doet geen inbreker, die naar geld of kostbaarheden zoekt, want hij weet wel, dat hij

die niet in de wandkast van een heerenwerkkamer zal vinden — wel in die van een eetkamer of een damesboudoir. Maar hoe dit alles ook zij — wij zullen het binnen niet al te langen tijd weten!

— Hoe zoo?

— Wel — ik stel altijd veel belang in dergelijke nachtelijke onderzoekingen — meestal valt er wat van te leeren — en mee te nemen! Wij moeten dien Prince eens zien te spreken!

— Als Lord Aberdeen en zijn secretaris?

— Waar denk je aan? Neen, als gewone particuliere detectives of iets dergelijks!

— Heb je eenig gevestigd oordeel omtrent de mogelijke aanleiding tot die drie nachtelijke bezoeken?

— Niet het minste! Hoe zou ik ook? Alleen staat het bij mij vast, dat wij hier natuurlijk niet te doen kunnen hebben met een „gewone” inbraak. Dat blijkt uit alle bijzonderheden. Om er achter te komen wat de inbrekers daar zochten, zouden wij allereerst iets moeten weten aangaande dien Prince. Morgen zullen wij dadelijk aan het werk gaan — bijna zeker valt hier iets te doen!

— Weet je waar de man woont?

— In Kilburn. Baxter noemde de straat niet en het is ook al heel mooi, dat hij ten minste de wijk heeft onthouden! Maar die straat is gemakkelijk uit te vinden — en dan, morgen zullen de bladen wel de noodige bijzonderheden omtrent het geval brengen!

Daarin had Raffles goed gezien, want den dag daarop behelsden de meeste bladen een klein bericht omtrent de driefvoudige inbraak ten huize van Douglas Prince.

Daarin stond ook de naam van de straat vermeld — Canterbury Road.

Van dit oogenblik af aarzelden de beide vrienden geen oogenblik.

Dadelijk na het ontbijt begaven zij zich weder naar hun slaapkamer en vermomden zich daar.

Zij zouden Prince bezoeken als particuliere detectives.

Dat zou volstrekt geen argwaan baren en in die hoedanigheid zouden zij hem alle mogelijke vragen kunnen stellen, ten minste als hij hen zou willen ontvangen.

De weg van de Regent Street naar Kilburn is zeer lang, en daarom kreeg Henderson de chauffeur

last, om met de gesloten limousine voor de kleine tuindeur te wachten, die op een stille zijstraat uitkwam, waar zich nooit iemand vertoonde.

Hier stapten de beide mannen in en Henderson kreeg order, hen naar Kilburn te rijden, en daar verdere bevelen af te wachten.

De rit duurde bijna vijf kwartier en toen stond de auto stil aan het begin van de Canterbury Road, op den hoek van Maide Vale.

Hier stapten Raffles en Charly uit, om te voet verder te gaan, terwijl Henderson langzaam met de auto zou volgen, maar dadelijk zou stilhouden, zoodra zijn meester het huis van Prince bereikt had.

De twee mannen behoeften niet ver te loopen, want op honderd meters afstand van de Maide Vale lag het niet groote, maar fraaie huis van Douglas Prince.

Er stond een agent voor het tuinhok, maar de man liet hen passeeren toen Raffles hem hun aanstelling als particuliere detective toonde.

Zij gingen den kleinen voortuin door en dadelijk zag Raffles met het oog van den kenner dat het niet veel moeite zou hebben gekost aan de voorzijde het huis door een der ramen binnen te dringen.

Zij belden aan en de deur werd geopend door een ouden bediende met wit, lang haar.

— Is je meester thuis, goede vriend? vroeg Raffles.

— Ja mijnheer, antwoordde de man. Maar het is nog zeer vroeg — ik weet niet of mijnheer U reeds ontvangen kan! Ik zal het echter gaan vragen. Uw namen?

— Bliss en Jackson, particuliere detectives. Wij komen in de zaak van de inbraken.

— Maar die zaak is in handen van Scotland Yard! riep de bediende uit.

— Dat weten wij natuurlijk wel, hernam nu Charly. Maar Scotland Yard is niet alwetend! Wij zijn niet de eersten de besten?

Schouderophalend verwijderde de bediende zich en de beide vrienden bleven alleen. De oude man bleef echter niet lang weg.

Na enkele minuten keerde hij al weder terug, en verzocht den bezoekers hem te willen volgen.

Hij geleidde hen door een paar gangen naar een eenvoudig gemeubeld vertrek, hetwelk zij dadelijk als de werkkamer van Douglas Prince herkenden en waar zij den heer des huizes aantroffen.

Deze was opgestaan om hen te begroeten, en de beide vrienden konden hem nu goed opnemen.

Hij was een man van omstreeks veertig jaar en geheel het type van den vrijgezel die er niet aan denkt zijn onbezorgd leventje prijs te geven voor de moeiten en bezwaren van den huwelijksstaat.

Hij had een dik, bleek niet zeer snugger gelaat, waarin twee waterblauwe oogen de bezoekers nieuwsgierig opnamen, en die schuil gingen achter de dikke glazen van een sterk vergrootenden pince-nez.

Zijn rossig haar was dun, maar met groote zorg over den schedel verdeeld.

Een dun, ijl kneveltje beschaduwde zijn bovenlip.

Raffles had zijn man in een oogenblik getaxeerd — een onschadelijke nul.

Toen hij de stem hoorde werd die indruk nog versterkt en hij vroeg zich verbaasd af hoe deze man met het kinderachtig, schaapachtig geluid, nog den moed had gevonden met een geladen revolver op onderzoek uit te gaan naar inbrekers.

Prince had den beiden gewaanden detectives stoelen aangeboden en begon nu:

— Henry deelt mij mede, dat gij komt in verband met die vreemde inbrekersgeschiedenis?

— Ja mijnheer Prince! antwoordde Raffles. Wij lazen van de zaak in de ochtendbladen en zij boezemde ons dadelijk zulk een belang in dat wij besloten hierheen te komen in de hoop van u iets meer te kunnen vernemen. Het spreekt vanzelf dat het hier geen gewone inbraak betreft!

— Dat heb ik ook gedacht! riep Prince uit, terwijl hij zijn pince-nez met een zenuwachtig gebaar verschoof. En toch kan ik mij volstrekt niet voorstellen wat die inbrekers hier anders zouden kunnen zoeken dan geld!

— Hebt gij die meening ook aan Mijnheer Baxter te kennen gegeven?

— Zeker!

— Wat zeide hij daarop?

— Hij meende, dat de inbrekers gedacht hebben, dat er misschien nog wel ergens geld verborgen zou zijn en daarom zijn teruggekeerd!

— Hm — dat is een echt Baxtersche redeneering! bromde Raffles voor zich heen.

Hij keek eens naar de brandkast, die tegen den muur stond en vervolgde:

— Dat is zeker het meubel in kwestie?

— Ja!

— Ik zie nergens een gat — de kast is dus met een valschen sleutel geopend?

— Ja! Ik denk dat de roovers op den eersten of den tweeden nacht een afdruk van het slot hebben gemaakt. Het is geen cijferslot, ziet gij — een heel gewoon, ouderwetsch kastje!

— Hadt gij er wel eens meer geld in dan ruim honderd pond?

— Hoogst zelden! Ik vertrouw het geld liever aan mijn bankier toe, ziet gij!

— Zeer begrijpelijk! zeide Raffles droogjes.

Hij liet zijn blikken door het vrij groote vertrek dwalen en vestigde ze toen op de secretaire die niet ver van het raam tegen den muur stond.

Het was een oud, sierlijk meubel, van bijzonder dik palisanderhout vervaardigd en ingelegd met een donkerder houtsoort.

Eigenlijk was het geen meubel, dat in een heerenkamer thuis behoorde, maar veeleer in een vertrek van een oude dame.

Raffles trad langzaam op het ouderwetsche meubel toe, en zeide, terwijl hij het nauwkeurig bekeek:

— Dat is natuurlijk de secretaire, waarvan sprake is in het courantenbericht?

— Ja, mijnheer! De inbrekers hadden er alle laden van uitgehaald en die op den grond gezet.

— Dat gebeurde op den eersten nacht?

— Ja, en ook nog eens op den derden!

— Zijt gij niet bang dat de kerels nog een vierde maal zullen terugkomen? vroeg Charly.

— Ik heb mij een hond aangeschaft, en er wordt nog vandaag een electrische alarminrichting gemaakt! antwoordde Prince.

— Dat is ook heel verstandig van U, kwam Raffles. Want, ik geloof niet, dat de inbrekers het bij deze drie bezoeken zullen laten!

— Geloofst gij dat werkelijk, mijnheer! riep Prince verschrikt uit. Maar wat kunnen zij hier dan toch zoeken?

— Hebt gij daar zelf niet eenig vermoeden van? vroeg Charly weder.

— Niet het minste zeg ik U! antwoordde Prince.

Raffles, die steeds naar de secretaire gekeken had, richtte nu het hoofd op en vroeg:

— Ik zou u graag een vraag stellen met betrekking tot dit meubel, mijnheer!

— Ga uw gang!

— Hebt gij het reeds lang in uw bezit?

— Drie maanden geleden erfde ik het van mijn tante!

Raffles keek even verrast op en vroeg toen:

— Heeft uw tante u dan niets naders medegedeeld omtrent dit meubel?

— Niets. Zij was in den laatsten tijd een weinig malende. Dat is gekomen na den dood van haar man, die officier is geweest bij het leger in Indië —

— Stierf zij lang nadat haar man overleden was?

— Ongeveer een maand later.

— Was uw tante rijk? Gij zult het misschien vreemd vinden, dat ik u deze vragen stel, mijnheer Prince, maar later zal wellicht blijken, dat zij in verband stonden met de drievoudige inbraak in uwe woning.

— Zij was zeer welgesteld. Het fortuin van haar man, ongeveer 80.000 pond sterling, kwam nog bij haar persoonlijk bezit, dat op ruim 100.000 pond werd geschat.

— Mag ik weten of gij dat fortuin hebt geërfd?

— Geen penny! Ik stond geloof ik niet zeer hoog aangeschreven bij mijn tante, en zij liet alles na aan een paar verre nichten die wel verbaasd zullen hebben opgekeken toen hun dit fortuintje eensklaps in den schoot viel! Het bureau echter had haar man mij reeds lang geleden beloofd, en de nichten waren wel zoo goed, daarmede rekening te houden.

— Wel, dat is alles zeer belangwekkend, naar ik

meen! zeide Raffles peinzend. En — haar man was officier bij het Engelsche leger, zegt gij?

— Ja. Hij was van adel, en zijn naam was Sir Reginald Fairbanks. Hij was kolonel toen hij kwam te overlijden. Maar — ik wil u wel eerlijk bekennen, mijnheer, dat ik volstrekt niet begrijp wat dit alles uitstaande kan hebben met het bezoek van die inbrekers, dat tot drie malen werd herhaald.

— Ik zal even oprecht zijn, mijnheer Prince — op dit oogenblik weet ik het zelf nog niet! Staat gij mij toe deze secretaire eens te onderzoeken?

— Met genoegen. Maar als gij soms vermoedt, dat gij er een of andere geheime lade in vinden zult — dan moet ik u teleurstellen! Ik heb zelf reeds verscheidene malen gezocht en niets gevonden!

— Misschien ben ik wel gelukkiger! zeide Raffles glimlachend.

Hij trad op het meubel toe en begon het met de meeste aandacht te onderzoeken, terwijl Charly op het venster toetrad en naar buiten keek.

Aan de overzijde van de straat stond een heer met de handen in de zakken van zijn overjas, die zijn blikken op het huis gevestigd hield, maar zich omkeerde en wegdrentelde toen Charly voor het venster verscheen.

De jonge man had dit wel gezien, maar hij hechtte er verder geen gewicht aan — waaraan hij wellicht verkeerd deed, zooals het vervolg zal leeren

.....

HOOFDSTUK III.

Bij Philip Houston.

Raffles was reeds een half uur bezig geweest aan het onderzoek van de secretaire maar hoe hij ook zocht, hij kon niets bijzonders ontdekken.

En toch zeide een inwendige stem hem, dat de inbrekers meer in het bijzonder om dit oude meubel gekomen waren en dat het een geheim moest bevatten, waarvan de kennis van groot belang was.

Hij had alle loketten met het geduld van een kat doorzocht en binnen- en buitenmaten met elkander vergeleken, op iedere verhevenheid van het krulwerk gedrukt dat als versiering was aangebracht — hij vond niets.

Charly was nu weder naderbij gekomen en vroeg:

— Wel, wat denk je ervan, college?"

— Ik kan niets vinden, Jackson, — en de inbrekers zullen wel evenmin iets hebben gevonden! En daarom zou ik wel in overweging willen geven, mijnheer Prince, des nachts goed over dit meubel te waken — ik mocht mij toch eens vergist hebben! De kerels zochten hier iets in uw huis dat geen geld is — maar waarschijnlijk veel geld waard kan zijn! Wie weet wachten zij een paar dagen tot de lucht weer zuiver is, en komen dan weer terug — om het nogmaals te probeeren!

— Ik beloof u dat ik goed zal oppassen, zeide Prince, die een weinig bleek was geworden. Gij acht uw onderzoek dus geëindigd?

— Dat niet! Ik zou gaarne het geheele vertrek eens onderzoeken. Misschien vinden wij wel eenige sporen van de inbrekers die aan het oog van de mannen van Scotland Yard zijn ontgaan.

— Ga uw gang. Dit is het eenige vertrek waar de kerels geweest zijn, en het zal dus niet lang ophouden!

Raffles en Charly begonnen hun onderzoek, terwijl Prince zwijgend toekeek.

Na een half uur slaakte Charly een uitroep van

voldoening en toonde een zeer klein stuk van een vuurrooden halsdoek, die wel niet door den heer des huizes zou worden gedragen.

Hij had het gevonden in een der wandkasten, waar een der inbrekers met zijn das was blijven haken achter een klein spijkertje en dat een weinig uit een lat kwam steken die een der planken droeg.

En als Charly niet zijn sterke electrische zaklantaarn had gebruikt bij het onderzoek der kast, dan zou hij het stukje waarschijnlijk evenmin hebben ontdekt als de chercheurs van den heer Baxter.

Raffles nam het stukje doek in de hand dat niet grooter was dan een postzegel en zeide:

— Halsdoeken van deze stof worden er in Londen duizenden gedragen door arbeiders vooral. Het is niet veel — maar het is toch iets!

En met deze woorden wikkelde hij het stukje doek in een blad uit zijn notitieboekje en stak het bij zich.

Daarop wendde hij zich weder tot Prince en zeide:

— Het onderzoek van de kamer heeft niets anders opgeleverd dan de ontdekking van dit snippertje doek en een paar handafdrukken — maar die heeft Scotland Yard natuurlijk ook gevonden. Wij zullen ons onderzoek dus elders moeten voortzetten, mijnheer Prince. Apropos — woonde uw tante te Londen?

— Ja, in Drury Lane!

— Heeft zij nog andere familieleden achtergelaten?

— Zeer weinige!

— Die zult gij zeker wel kennen?

— Ja, zij wonen hier te Londen, op de nichten na, waarvan ik u zooeven sprak.

— Dan zult gij ons te gelegener tijd hun namen

wel eens willen opgeven! Heeft uw tante geen bedienden bedacht in haar testament?

— Alleen haar butler die al dertig jaar bij haar was.

— De naam van dien man?

— Philip Houston.

— Zijn adres?

— Dat is meer dan ik u zeggen kan! Gij zult het wel kunnen vernemen bij mijn eigen bediende, want zij waren steeds vrienden. Ik kan echter met den besten wil niet inzien, wat dit alles uitstaande heeft met de drie inbraken!

— Misschien heeft het er niets mede te maken — misschien heel veel! antwoordde Raffles rustig. En nu hebben wij niets anders meer te doen, dan u aan te raden een oog in het zeil te houden! Ik zou desnoods Scotland Yard verzoeken gedurende eenige dagen een paar rechercheurs in uw huis in hinderlaag te leggen, want ik ben er bijna zeker van dat de kerels nog wel eens terug zullen komen!

— Dan hoop ik eindelijk eens te vernemen wat zij nu eigenlijk wel bij mij kwamen zoeken, mijnheer! riep Prince uit.

— Als zij gevangen worden voor zij hun doel kunnen bereiken, dan vrees ik, dat gij het niet te hooren zult krijgen, mijnheer Prince! zeide Raffles met een eigenaardigen glimlach om de lippen. Wij verlaten u thans maar wij komen spoedig terug om u verslag van ons onderzoek uit te brengen!

— Daar hou ik u aan!

Raffles en Charly namen met een buiging afscheid en in de vestibule troffen zij den ouden Henry aan.

Raffles trad dadelijk op hem toe en vroeg:

— Gij zijt altijd een goede vriend van Philip Houston, den butler van Mevrouw Fairbanks geweest niet waar?

— Dat ben ik, mijnheer! antwoordde de oude man verwonderd.

— Wilt gij mij zijn adres opgeven? Ik moet hem noodzakelijk spreken!

— In verband met de inbraak, als ik vragen mag? vroeg Henry, terwijl zijn dikke spierwitte wenkbrauwen de hoogte ingingen.

— In verwijderd verband slechts! Maar gij behoeft U volstrekt niet ongerust te maken — uw vriend heeft er persoonlijk natuurlijk niets mede te maken!

— Ik zou ook eerder denken dat ik er zelf iets mede te doen had! riep Henry uit. Philip Houston woont in de Gladstone Street 79. Voor de lunch is hij meestal thuis, nadat hij zijn loopje heeft gemaakt in het park.

— Dan gaan wij nu aanstonds naar hem toe, zeide Raffles, terwijl hij den ouden man toeknikte. Even later stonden de beide vrienden op straat en liepen naar de auto die nog altijd op eenigen afstand stond te wachten.

— Naar de Gladstone Street, Henderson! zeide Raffles op gedempten toon. Nummer 79, rijdt snel.

Raffles en Charly stapten in en de auto zette zich in beweging.

Nauwelijks waren zij op weg of Charly begon:

— Nu zou ik je toch gaarne eenige vragen willen stellen, Edward!

— Doe dat!

— Ik moet je zeggen dat ik van je handelwijze in de woning van Douglas Prince niet veel begrijp!

— In welk opzicht niet?

— In alle opzichten. Voor den drommel! Daar is om te beginnen de secretaire! Je zoekt het ding na, onder de oogen van den eigenaar. Nu was er toevallig geen geheim vak in te vinden. Maar neem eens aan, dat dit wel het geval was geweest — dan zou er aan onze onderneming dadelijk en voor goed een einde zijn gekomen!

— Tenminste, als ik getoond had, dat ik het vak had gevonden! zeide Raffles met een flauwen glimlach.

— Dat is waar — dat vergat ik! hernam Charly een weinig beschaamd. Maar dan heb je nog dien man een menigte vragen gesteld, die hem wel op het goede spoor konden brengen en hem aanmaanden, zelf eens het meubel te onderzoeken.

— Laat hij dat maar doen! Die goede heer Prince heeft stellig het buskruit niet uitgevonden. Hij lijkt mij een sukkel toe, met juist genoeg verstand, om de rente van zijn kapitaal op zijn gemak te verteren. En wat die vragen betreft, — als ik die niet gesteld had, dan zou ik nu ook nog niets weten!

— Wat weet je dan nu eigenlijk wel? drong Charly aan. Ik kan niet inzien, dat wij een stap verder zijn gekomen! Vooral niet, omdat de secretaire niets geheims bevat!

— O, dat is nog niet zoo zeker, hernam Raffles

rustig. Dat kan ik pas werkelijk goed onderzoeken, als het ding in een van onze huizen staat!

— Je wilt het daar dus gaan halen? vroeg Charly verwonderd.

— Ik wil het tenminste beproeven — maar voor alles wil ik weten, hoe het met die tante en dien kolonel van het Indische leger staat! Ik voel het dat er verband bestaat tusschen die beiden en de inbraken. Alles draait om die secretaire. Op een van de drie nachten hebben de inbrekers de brandkast geopend — maar dat deden zij omdat zij meenden, dat Prince wellicht het stuk dat zij zochten, zelf reeds gevonden had, en het daarop voor alle zekerheid maar in zijn brandkast had verborgen.

— Dat is een veronderstelling!

— Maar een veronderstelling die op goede grondslagen berust, mijn waarde! Want anders zouden de kerels reeds den eersten nacht met de brandkast zijn begonnen en zeker niet met de secretaire, welk meubel alle drie de keeren het voorwerp van hun nauwkeurig onderzoek schijnt te hebben uitgemaakt. Dus — wij moeten het spoor van die secretaire volgen, om het motief van de inbraken te vinden. Waar leidt dat spoor ons heen? Naar de overleden tante en natuurlijk ook naar haren echtgenoot. Kan er alleen geld in die secretaire hebben gezeten? Onmogelijk, want het geheele vermogen van de oude dame ging aan eenige nichten. Uit niets blijkt, dat zij eenige reden had om het geld elders te verbergen. Bovendien kan er nergens meer ruimte in het meubel zijn, groot genoeg om er het kapitaal te bevatten. We zullen dus moeten rekenen, op de mogelijkheid dat er een kostbaar document in verborgen is — het is maar de vraag: waar?

— En wat verwacht je nu van dien butler?

— O, zeg dat niet op zulk een minachtenden toon. Die oude bedienden weten alles van hun meesters! Denk eens — dertig jaar is hij bij de oude vrouw geweest! Die werd natuurlijk als een soort familielid beschouwd.

— Maar zou hij iets willen loslaten?

— Waarom zou hij niet? Ik vraag hem toch niets onbehoorlijks? Hij behoeft mij alleen maar op een paar heel eenvoudige vragen te antwoorden.

De beide mannen spraken nog eenigen tijd over de zaak door, tot de auto stil stond voor een eenvoudig huis, waar Philip Houston woonde en nu zonder zorgen zijn einde verbeidde.

De deur werd den beiden vrienden geopend door een oude dame, die er uitzag als een huishoudster en dit ook inderdaad bleek te zijn.

Zij bracht de beide bezoekers, nadat deze hun verlangen te kennen hadden gegeven Houston over een belangrijke zaak te spreken, naar een kleine ontvangkamer, eenvoudig maar degelijk gemeubeld.

Een paar minuten later trad er een kleine man van omstreeks zeventig jaar binnen, met sneeuw-wit, krullend hoofdhaar en witte korte bakkebaarden, het type van den ouderwetschen butler.

Zijn oogen waren nog levendig en zijn bewegingen merkwaardig vlug voor iemand van zijn leeftijd.

Hij keek de bezoekers nieuwsgierig aan en verzocht hen plaats te nemen.

Toen zeide hij, de magere handen snel over elkander wrijvend:

— Ik kan niet ontkennen, heeren, dat ik eenigszins verbaasd ben over uw vroegtijdig bezoek. Ik ben een eenvoudig man en vrienden heb ik maar weinig. Eigenlijk heb ik mij al jaren met niemand meer bemoeid!

— De reden van onze komst zal u spoedig duidelijk zijn, mijnheer Houston, zeide Raffles. Wij zijn particuliere detectives en wij komen bij u in verband met de drie inbraken ten huize van mijnheer Douglas Prince, waarvan gij in de bladen wel gelezen zult hebben.

De oude man schrikte een weinig en riep uit:

— Zeker heb ik daar van gelezen, maar wat kan ik daar in 's hemelsnaam mede te maken hebben?

— Gij persoonlijk niets, mijn waarde Houston! antwoordde Raffles glimlachend. Maar gij zijt dertig jaren de butler geweest van Sir Reginald Fairbanks en zijn vrouw en dat is voor ons van groot belang.

— Wat zegt gij daar? riep Houston uit, terwijl hij groote oogen opzette. Wat kan mijn goede meesters met die zaak te maken hebben? Zij is immers reeds drie maanden dood!

— Ook zij persoonlijk heeft er natuurlijk niets mee uitstaande! ging Raffles geduldig voort. Maar daarentegen wel de secretaire welke mijnheer Prince van haar heeft geërfd! Gij weet natuurlijk wel dat hij de neef was van mevrouw Fairbanks!

— Zeker weet ik dat! Hij kwam ieder jaar op Nieuwjaarsdag om te feliciteeren — hij — nu, het

was algemeen bekend, dat zij niet al te goed met elkander overweg konden!

— Dat weten wij! ging Raffles voort. Maar dat doet, geloof ik, aan de eigenlijke hoofdzaak niets af. Wij zijn hier gekomen, in de hoop, dat gij ons misschien iets naders omtrent dat meubel zoudt kunnen mededeelen. Het zal u niet onbekend zijn dat de inbrekers zich vooral hebben opgehouden met dat meubel!

— Zeker! En dat heeft mij genoeg verwonderd, mijnheer! riep de oude man uit. Ik heb nooit iets bijzonders aan dat meubel gevonden, behalve dat het heel oud was!

Raffles begreep wel dat hij langzaam te werk zou moeten gaan om iets uit den voormaligen butler te krijgen, waar hij iets aan had, maar hij had den tijd en hij was geduldig.

Daarom ging hij kalm voort:

— Misschien valt u onder het spreken toch nog wel iets in. Staat gij mij toe, u een paar vragen te stellen?

— Ga uw gang, mijnheer! antwoordde Houston. Ik zal u naar mijn beste weten antwoorden.

— Waar stond de secretaire ergens in het huis van Sir Reginald?

— In de werkkamer van mijnheer.

— Werd het meubel geregeld gebruikt om er iets in te bewaren?

— Zeker! Oude rekeningen, brieven en zoo meer.

Maar een bepaald dagelijksch gebruik werd er toch niet van gemaakt.

— Waren er twee stellen sleutels? Ik bedoel — kon uwe meesteres de secretaire openen als Sir Reginald de sleutels in zijn zak had?

— Neen. Soms las zij de brieven nog wel eens na welke mijnheer en mevrouw vóór hun huwelijk hadden gewisseld en die ook in de secretaire lagen, maar dan moest zij den sleutel aan mijnheer vragen.

— Ik moet nu een droevige zaak aanroeren — maar het gaat niet anders. Uwe meesteres was de laatste weken van haar leven niet goed bij haar verstand, niet waar?

De oogen van den ouden bediende begonnen te knipperen toen hij antwoordde:

— Zoo is het mijnheer. De dood van Sir Reginald had haar zoodanig aangegrepen, dat haar verstand er door beneveld werd. Zij was volkomen ongevaarlijk, en het was zelfs niet noodig haar naar een gesticht te brengen. De dokter had gezegd dat zij binnen een maand zou uitgaan als een nachtkars — en zoo is het ook gekomen. Zij zat heele dagen suf voor zich uit te staren en sprak geen enkel woord — behalve die vreemde woorden die zij zoo vaak zeide dat ik ze wel moest onthouden.

Er ging een schok door het lichaam van den gentleman-inbreker.

Zou hij eindelijk op het spoor zijn van de geheimzinnige zaak?

HOOFDSTUK IV.

Waar Raffles achter het net vischt.

Zonder dat iets verried wat er in hem omging vroeg hij kalm:

— Wat waren dan die woorden?

De butler dacht even na en antwoordde toen:

— Het klonk als „Cheduba”, en dat herhaalde zij dan maar altijd achter elkaar — Cheduba — Cheduba — Cheduba! op een klagenden toon.

— Anders niets?

— Toch wel. Soms voegde zij er nog een paar woorden aan toe — die al even vreemd klonken. Die heb ik niet zoo goed onthouden, maar het was iets van „Sahib Ram Rajadur”, of iets dergelijks.

De oogen van Raffles begonnen op eigenaardige wijze te schitteren en Charly zag met verwondering dat de fijne neusvleugels van Raffles begonnen te trillen, als van een jachthond die een spoor van versch wild ruikt.

— Was het misschien „Saijid Ram Bahadur?” vroeg hij, de oogen strak op het gelaat van Houston gevestigd, alsof hij het antwoord hem van de lippen wilde lezen.

— Ja, dat was het! riep de oude man uit. Maar — hoe kunt gij dat weten?

— O, het is een tamelijk bekende Indische naam! antwoordde Raffles luchtig, met een zijdelingschen blik op Charly, waarin deze iets als spot meende te lezen. Ik zou alleen wel eens willen weten waarom uwe meesteres juist die namen zoo vaak noemde. Is zij ooit Indië geweest?

— Nooit!

— Waar lag de kolonel in garnizoen, zoo lang hij in Indie was?

— Ik meen in Rangoon! antwoordde de butler.

— Ei? In Rangoon? herhaalde Raffles langzaam, en weer gleed die half spottende, half vragende

blik naar Charly waarvan de arme jongen geen tittel of jota begreep.

— Sprak hij vaak over zijn verblijf in Indië? — ik meen met mevrouw?

— Zoo goed als nooit! Ik geloof dat hij een hekel aan den dienst heeft gekregen. Hij nam tenminste geheel onverwachts zijn ontslag en keerde naar Engeland terug.

— Wanneer was dat? Een half jaar geleden ongeveer? vroeg Raffles.

— Ja mijnheer. Maar dat schijnt gij ook al te weten? kwam Houston verwonderd. Mijn meester hield het anders liefst geheim, geloof ik!

Raffles knikte eenige malen glimlachend met het hoofd en begroef het daarna in de handen.

In die houding bleef hij geruimen tijd zitten, maar eensklaps keek hij Houston weder aan en vroeg:

— Zeg mij eens, — liet Sir Reginald daarginds in Indië, meen ik, vrienden of bekenden achter, met wie hij in correspondentie is gebleven?

Houston dacht even na en antwoordde toen:

— Neen, dat geloof ik haast niet, hij had alle banden met Indië afgebroken, en niemand mocht er in zijn tegenwoordigheid over praten.

— Span uw geheugen eens goed in, en tracht u te herinneren of Sir Reginald in de laatste dagen voor hij stierf misschien een brief uit Indië heeft ontvangen? hernam Raffles, zijn grijze oogen wijd open.

Houston streek een tijd lang over zijn witte krullen en riep toen eensklaps uit:

— Wacht eens, ja zeker, nu weet ik het, twee weken voor hij stierf, is er hier een aangeteekend stuk gekomen en ik zelf moest het van de post gaan halen. Het was een gele envelop met vijf zegels gesloten. Het adres van mijn meester was met groote,

regelmatige letters geschreven. Ik bracht hem den brief op zijn bed, want hij was toen al zeer zwak en hoestte hol. Ik zag nog hoe hij den brief opende, snel doorlas, en toen met een diepen zucht op het tafeltje naast het bed nederlegde.

— Span uw hersens nog eens goed in, ging Raffles voort, met een dwingenden klank in zijn stem.

— Wat gebeurde er, toen uw meester den brief weglegde?

— Hij legde zijn hoofd op het kussen en sloot de oogen. Hij was blijkbaar zeer vermoeid.

— Wat deedt gij?

— Ik ging zachtjes heen, daar ik hem niet wilde storen.

— Hoeveel tijd verstreek er alvorens gij weer het vertrek van uw meester binnenging?

— Ongeveer een half uur. Ik kwam hem toen de bladen brengen.

— Sliep uw meester toen?

— Ja, ik moest hem wakker maken, volgens zijn bevel.

— Was er in de kamer niets veranderd? Denk eens goed na, van uw antwoord kan zeer veel afhangen.

De butler, aangestoken door een vreemde onrust welke hij in de oogen van den gewaanden detective las, antwoordde:

— Ik weet het niet — ik kan het mij niet herinneren.

— Lag de brief nog op zijn plaats?

— Ja, die lag nog op het kleine tafeltje.

— Lag hij daar juist zooals Sir Reginald hem daar had neergelegd?

— Dat — zou ik u niet kunnen zeggen, stotterde de butler, die nu ook scheen te begrijpen, dat zijn antwoorden van gewicht waren. Ik zou er geen eed op durven doen, dat de brief er nog precies zoo lag.

— Hoeveel bedienden waren er buiten u nog?

— Vier — twee mannen en twee vrouwen.

— Even lang in dienst als gij?

— O neen — Stone was er nog geen vol jaar. Stone was de kamerbediende.

— Kwam die wel eens in de slaapkamer van uw meester?

— Zeker.

— Is het mogelijk, dat hij er ook dien avond geweest is, in den tijd die verliep tusschen uw heengaan uit het vertrek en uw terugkomst?

— Wel, dat is zeer goed mogelijk.

— Hebt gij soms opgelet, of er iets op het tafeltje stond, dat er niet was toen gij de kamer verliet?

Houston dacht met inspanning na, en eensklaps stond hij op, en schreeuwde bijna:

— Ja! Ja! Nu weet ik het zeker. Er stond een glas suikerwater — en dat was er stellig niet, toen ik heen ging.

— Mooi! Nu komen we langzamerhand waar we wezen moeten, zeide Raffles, handenwrijvend. Wat is er met dien Stone gebeurd toen Sir Reginald stierf?

— Hij bleef, tot ook Mevrouw Fairbanks overleed — en daarop ging natuurlijk ieder van de bedienden zijns wegs. De oude keukenmeid heeft ook een legaat gekregen naar ik later vernam.

— Hebt gij den brief uit Indië later soms nog terug gezien?

— Nooit meer!

— De kans is natuurlijk niet buitengesloten dat uw meester hem in de secretaire heeft gesloten?

— Dat is heel goed mogelijk!

— Wat die brief inhield, weet gij natuurlijk niet?

— Hoe zou ik dat moeten weten? riep de butler uit.

— Gij hebt gelijk! Dat waren uw zaken niet! Maar hebt gij soms opgemerkt of de ontvangst van dien brief wijzingen bracht in de gewoonte van uw meester?

— Dat kan ik niet zeggen — ik weet alleen dat hij, zoo ziek als hij nog was, aanstalten maakte om op reis te gaan.

— Een verre reis?

— Dat moet wel, want wij hebben dagenlang met koffers gesleept. De dood kwam echter tusschen beide.

— Hebt gij Stone nog terug gezien nadat uw meesteres gestorven was?

— Ja, hij kwam in het sterfhuis, want hij wilde zijn meesteres nog eens voor het laatst zien!

— Een waarlijk treffend bewijs van trouw en liefde! zeide Raffles op sarcastischen toon, maar waarvan de beteekenis ten eenenmale ontging aan den ouden butler.

Charly meende een tipje van de waarheid te zien — maar veel was het nog niet!

Raffles was opgestaan en gaf Charly een wenk.

— Mijnheer Houston, zeide hij. Wij hebben beslag gelegd op een niet gering deel van uw tijd,

maar ons bezoek is niet vruchteloos geweest. Uw schranderheid, uw goed geheugen, en uw kordate antwoorden hebben ons een groot eind op weg geholpen!

Houston begreep in de verste verte niet, in welk opzicht dat wel had kunnen geschieden, maar hij nam het compliment toch blozend van plezier aan en geleidde zijn bezoekers buigend naar de voordeur, alsof hij nog altijd dienst deed aan het prachtige huis in de Drury Lane

Raffles snelde op de auto toe en zeide tot Henderson, die onbewegelijk achter zijn stuurwiel zat:

— Onmiddellijk weer naar huis van mijnheer Prince, James — en rijdt wat je rijden kunt!

Hij sprong in de auto en zoodanig waren zijn gedachten in beslag genomen door wat hij zooeven vernomen had dat hij bijna Charly vergeten had, die nog op het laatste oogenblik naast hem kon springen.

— Bij Jove, — ik geloof waarachtig dat je niet meer weet dat er nog iemand bij je is! riep hij half lachend, half boos uit, terwijl hij het portier dichttrok, terwijl de auto reeds wegstoof.

— Ik vraag je verschooning, mijn waarde Charly! zeide Raffles lachend. Ik was waarlijk bijna vergeten dat er op deze aarde nog andere menschen wonen!

— Die zaak interesseert je dan wel bijzonder?

— Buitengewoon! Zij wekt in de hoogste mate mijn belangstelling!

— Moet ik je nog zeggen, dat ik niet in die opgewondenheid kan deelen, om de afdoende reden dat ik nog altijd geen sikkepit van de heele kwestie begrijp! ging Charly voort.

— Dat komt, omdat je nog steeds niet vaardig bent in de kunst, oorzaak en gevolg logisch met elkander in verband te brengen! zeide Raffles glimlachend.

— Neen — ik geloof niet dat het dat is, — of tenminste niet alleen dat! hernam Charly hoofdschuddend. Maar, ik kan zien, dat jou eensklaps dingen te binnen schieten welke ik misschien ook wel weet — maar niet, dan nadat men er mij eerst attent op heeft gemaakt! Je verbazend geheugen helpt je daarbij. Kom, zeg mij nu maar eens wat je hebt ontdekt, dat je iets hebt gevonden, was zoo duidelijk op je gezicht te lezen, alsof ik het in een boek had kunnen naslaan.

— Dan heb ik een bestraffing verdiend, zeide Raffles schertsend. Dan heb ik mij verraden en dat is een onvergeeflijke fout. Maar kom, ik wil je niet langer in onzekerheid laten en je een weinig op weg helpen.

Raffles leunde gemakkelijk achterover in de kussens en begon:

— Het moet je toch ook van den aanvang af duidelijk zijn geweest dat de heele zaak draaide om die secretaire.

— Dat meende ik tenminste aanvankelijk! meende Charly. Maar nu het blijkt dat er niets in die secretaire gezeten heeft

— Ho! ho! er blijkt alleen dat wij niets gevonden hebben! Maar als wij het meubel nog eens grondig onderzoeken, ook de pooten bijvoorbeeld, want die heb ik overgeslagen als de eerste de beste beginnening, dan zullen wij misschien nog wel iets vinden!

— Goed. Wij nemen dus aan dat het stuk dat Sir Reginald uit Indië een paar dagen voor zijn dood ontving, in die secretaire verborgen zat of nog zit! Want, je vermoedt natuurlijk dat die brief met de vijf zegels zich in het meubel bevindt.

— Ja, dat denk ik! Weet je van wien die brief hoogstwaarschijnlijk, ja bijna zeker afkomstig was?

— Geen flauw vermoeden van!

— Zie je — daar komt je gebrek aan combinatievermogen aan den dag! Die brief was van den man, wiens naam de oude Mevrouw Fairbanks in haar halven waanzin voortdurend noemde! Van Saijid Ram Bahadur!

— Pardon — wie is dat?

— Charly — je kennis van de geschiedenis van je eigen land schijnt je in den steek te laten! Saijid Ram Bahadur was nog een half jaar geleden vorst van Rangoon. Hij kwam in opstand tegen wat wij natuurlijk het wettig gezag moeten noemen, het Britsche. Bij de zaak waren echter niet alleen Indiërs maar ook eenige Engelsche officieren van zeer vooruitstrevende denkbeelden betrokken. Zij steunden Ram Bahadur weliswaar niet openlijk, maar in het geheim. En — Sir Reginald Fairbanks behoorde tot de meest democratische officieren van het Engelsch Indische leger — hij was een beezemvriend van den opstandigen vorst! Zijn naam, dat herinner ik mij nu zeer goed, is in het proces genoemd — vluchtig slechts, want machtige vrienden hebben de zaak weten te sussen. Begrijp je nu, waarom hij

zoo eensklaps zijn ontslag heeft genomen en waarom hij niet wilde hooren spreken over het land, waar volgens hem, door zijn eigen landgenooten, zulk een groot onrecht aan de inheemsche bevolking werd gepleegd?

— Ja, dat verband zie ik nu ook! riep Charly opgewonden uit. En ik herinner mij den naam van Sir Reginald. Ook dien van Ram Bahadur. Hij is toen buitenslands gevlucht, nietwaar, om zich aan de wraak van de Britsche regeering te onttrekken?

— Je gebruikt daar een term, die een Engelsch regeeringsbeambte je nooit zou vergeven! hernam Raffles lachend. Maar het is waar, dat hij vluchtte nadat zijn poging, om Rangoon vrij te maken, mislukt was. Destijds meldden de bladen dat hij een groot deel van zijn reusachtig vermogen in veiligheid had weten te brengen, herinner je je dat?

— Dat is waar! riep Charly uit — Dus — dat vermogen.....?

— Wel, dat zou wel eens een groote rol in de zaak van de inbraken kunnen spelen, vindt je ook niet? Want, laten wij eens aannemen dat Ram Bahadur na zijn schatten ergens in veiligheid te hebben gebracht met het doel, ze weder te gaan halen, zoo spoedig hij daartoe weder in staat was, zijn einde voelde naderen en aan zijn trouwen vriend, die zich vrij kon bewegen, het verzoek deed den schat te gaan halen — vindt je daar iets merkwaardigs of onmogelijks in?

— Niet in het minst! Het is duidelijk, dat de gevluchte vorst iets zeer gewichtigs van Sir Reginald heeft gevraagd.

— Nu, als je dat eenmaal toegeeft, dan moet het je ook niet moeilijk vallen de geheele toedracht der zaak te begrijpen! Houston deelde ons zelf mede, dat er, nadat hij in de slaapkamer van zijn meester was teruggekeerd, iets stond, wat er niet was, toen hij haar verliet. Er is dus iemand binnengeweesst en dus zeer waarschijnlijk Stone, de eenige bediende, wiens functie medebracht dat hij dit vertrek betrad. De brief lag op het tafeltje, Sir Reginald sliep — door nieuwsgierigheid gedreven heeft de bediende een blik in den brief geworpen en daarin eene mededeeling betreffende de schatten van Ram Bahadur gelezen. Misschien was er niets gebeurd als Sir Reginald was blijven leven want dan had hij zelf natuurlijk den schat gehaald — maar

toen hij enkele dagen later stierf, juist toen hij de voorbereidselen voor zijn reis maakte — toen was de verleiding voor Stone groot zijn slag te slaan. Hij begreep echter wel, dat hij het alleen niet zou kunnen opknappen, en daarom heeft hij er hulp bijgehaald, en wel — van een vakman. Dat is duidelijk te merken aan de manier waarop de inbraken zijn ten uitvoer gebracht.

— Goed — ik geef je dit alles toe. Maar waarom meende Stone, dat het stuk juist in de secretaire moest zijn?

— Daarvoor zijn verscheidene verklaringen te vinden. De meest voor de hand liggende is, dat het stuk nergens anders vandaan blijkt te zijn gekomen, anders had men het moeten vinden en dat zou aanstonds publiek zijn gemaakt. Ten tweede kan de oude mevrouw Fairbanks in haar halve waanzin de plaats hebben genoemd, waar het document verborgen was, maar het was even goed mogelijk dat Stone, die zijn meester beloofd heeft, zag, dat Sir Reginald het stuk in de secretaire wegborg zonder echter te hebben ontdekt, waar het ergens bleef. Dat hij het geweten of vermoed heeft staat in ieder geval vast, anders had hij niet zooveel moeite gedaan om het meubelstuk te onderzoeken.

— Nu nog iets — Cheduba — wat wil dat zeggen?

— Als wij op dit oogenblik een kaart van Britsch Indië voor ons hadden zou ik je den naam met den vinger kunnen aanwijzen, mijn waarde! antwoordde Raffles. Cheduba is een groot eiland op de westkust van Burma, waarvan Rangoon de voornaamste havenstad is.

— Je hebt gelijk — en ik ben een ezel! riep Charly uit. Cheduba ligt een weinig ten zuiden van het veel grootere eiland Ramri, en is daarvan gescheiden door een zeestraat van omstreeks tien mijlen breedte.

— Zoo is het! Ram Bahadur heeft juist den tijd gehad, zijn schatten naar dat eiland te brengen, en ze daar te verbergen alvorens hij de vlucht moest nemen.

— Maar — daar schiet mij iets te binnen! riep Charly uit. Kan de gevluchte vorst nu niet aan een anderen vriend opdragen den schat te gaan halen, nu hij weet dat Sir Reginald overleden is?

— Onmogelijk, mijn jongen — en wel om een even eenvoudige als afdoende reden. Ram Bahadur is ruim twee maanden geleden gestorven, nauwelijks een week na zijn vriend Fairbanks.

— Dat wist ik niet! mompelde Charly. Ik moet zeggen, dat het vandaag dunnetjes gesteld is met mijn geheugen! En nu nog een vraag: waarom rijdt je nu weer naar Douglas Prince?

— Minder naar hem dan naar zijn secretaire, antwoordde Raffles met een fijn lachje. Die goede man is al zeer welgesteld en hij is tevens een domoor, naar ik geloof. Hij zelf zou nooit in staat zijn den strijd tegen de mannen aan te binden, die van het bestaan van de schatten van Ram Bahadur op de hoogte zijn — en dat zijn wij wel! Maar ik zal het goed met hem maken, als wij er in slagen het fortuin te vinden, dat daar nu renteloos ligt, en misschien den een of anderen dag wordt weggehaald door een van Ram Bahadur's vertrouwden, die wisten wat hij gedaan had, — wel, dan kan hij er een deel van krijgen!

— Maar dan een heel klein deel, Edward! — want de man heeft er immers niet het minste recht op? riep Charly uit.

— Dat is zoo, — maar hij levert toch het document — al is het dan niet met zijn medeweten of goedvinden!

— Hoe denk je de secretaire op je gemak te doorzoeken?

— Wij moeten trachten, het meubel op de een of andere wijze uit het huis van Prince te krijgen, want — vinden wij het stuk in zijn bijzijn, dan zal hij er natuurlijk aanspraak op maken, en met meer recht dan wij!

De auto zette haar tocht door Londen snel voort.

Het uur van de lunch was reeds lang voorbij en de beide mannen kregen honger, maar eerst wilden zij deze zaak tot een goed einde trachten te brengen.

Het was bijna drie uur toen de auto eindelijk weder stil stond voor het huis in Kilburn.

De beide vrienden sprongen er uit en Raffles belde aan.

De oude bediende van Douglas Prince opende de deur en keek de beide mannen met eenige verbazing aan.

— Zijt gij daar alweer? vroeg hij.

— Ja, wij wilden gaarne nog even uw meester spreken, goede vriend! zeide Raffles.

— Maar mijnheer is immers juist naar u toe? riep de bediende uit.

— Naar ons? herhaalde Raffles. Hij wist niet eens ons adres?

— Wat is dat nu? En gij hebt hem zelf een briefje laten bezorgen waarin uw adres stond opgegeven — Bliss en Jackson, Fraser Street 35! riep de bediende in de hoogste verbazing uit.

Raffles voelde een eigenaardig gevoel in zijn keel, een kriebeling welke hij moest weghoesten.

— Zoo — hebben wij mijnheer Prince gevraagd om bij ons te komen? zeide hij toen. En — wanneer is mijnheer vertrokken?

— Bijna drie uur geleden! De Fraser Street ligt namelijk aan het andere uiteinde van Londen?

— Ja juist! Nu, dan kunnen wij misschien wel even op mijnheer Prince wachten, hernam Raffles. Wij kunnen dan in dien tijd de secretaire nog eens grondig onderzoeken.

— De secretaire? Maar die is een uur geleden immers weggehaald op bevel van mijn meester!

Raffles had het antwoord reeds half verwacht en toch trof het hem als een knodsslag.....

Welke cigaret wordt alom gevraagd
Merk Dubec 3.

HOOFDSTUK V.

De jacht op de secretaire.

Een oogenblik bleven Raffles en Charly elkander aankijken.

Op hetzelfde oogenblik hadden zij bij zichzelf de opmerking gemaakt dat zij met een sterke tegenpartij te doen kregen.

Raffles liet echter niets van zijn teleurstelling merken toen hij hernam:

— De secretaire is dus weggehaald? En op bevel van uw meester? Maar daarvan was vanmorgen toen wij hier waren nog geen sprake!

— Dan heeft mijnheer sedert vanmorgen zeker zijn plannen gewijzigd! hernam de oude man. Dat zult gij trouwens wel het beste moeten weten, want mijnheer heeft het aan mij gerichte briefje waarin hij mij beval de secretaire aan de beide bringers van het briefje mede te geven, op uw kantoor geschreven!

— Dat is kras! riep Charly, die zich niet langer kon inhouden.

— Stond er dan een briefhoofd op het papier? vroeg Raffles, die heel goed wist, dat de namen Bliss en Jackson verzonnen waren.

— Natuurlijk, riep de bediende uit, die er blijkbaar hoe langer hoe minder van begon te begrijpen. Nu meende ook Raffles niet goed te verstaan.

— Wat? riep hij uit. Was er een briefhoofd op het papier gedrukt? Dat is —wilt gij mij dat briefje even laten zien, als ik u verzoeken mag?

— Met genoegen — antwoordde de bediende, terwijl hij de hand in den zak van zijn blauw gestreept buisje stak en er een verfrommeld stuk papier uithaalde.

Raffles rukte het hem bijna uit de hand, bekeek het, las het snel door en zei toen:

— Met een ordinair handpersje gezet — het werk van een half uur maar alleen een man die niet het minste verstand heeft van drukwerk zou er in

zijn geloopt. Maar hoe duivel wisten de kerels dat wij die namen hadden opgegeven?

Plotseling scheen hem iets in te vallen.

Hij wendde zich weder tot den bediende en vroeg:

— Zijn er nadat wij hier kwamen nog andere menschen aan de deur geweest?

— Ja, iemand van Scotland Yard, die naar uw naam vroeg!

— En dien hebt gij natuurlijk genoemd?

— Zeker — die namen waren toch zeker geen staatsgeheim? kwam Henry.

— Neen — volstrekt niet — antwoordde Raffles, zich op de lippen bijtend.

— Nu weet ik ook wat die kerel daar aan de overzijde van de straat uitvoerde, toen je bezig was de secretaire te onderzoeken! riep Charly woedend uit. O! ik had het moeten weten!

Raffles had het briefje dat zeer kort was nogmaals doorgelezen en vroeg den bediende:

— Herkent gij dit als de hand van uw meester?

— Ja zeker!

— Maar als iemand u nu eens zeide — die hand is nagemaakt, zoudt gij dan stijf en strak volhouden dat dit onmogelijk is?

De oude Henry scheen even te aarzelen, nam Raffles den brief weder af, zette een stalen bril op en tuurde met aandacht naar de letters.

Toen liet hij den brief langzaam zakken en zeide, terwijl hij den bril weer van zijn neus nam:

— Neen — een eed zou ik er niet op kunnen doen, mijnheer! Maar als deze brief niet afkomstig is van mijn meester — dan is het handschrift zeer bedriegelijk nagemaakt!

— Wat staat er eigenlijk in? vroeg Charly die nog niet geheel van den schrik bekomen was.

— O maar een paar regels! antwoordde Raffles, mijnheer Prince deelt mede dat hij dien brief ten

kantore van de beide heeren Bliss en Jackson schrijft en dat Henry de secretaire dadelijk moest meegeven aan de kruiers die het meubel kwamen halen, op advies van ons beiden!

— Van ons? Dat is het toppunt! riep Charly uit.

— Het is een schrandere zet! Dat moet ik erkennen, kwam Raffles. Nu, het helpt niet of wij hier blijven staan en elkander aanstaren! Wij moeten handelen!

Hij wendde zich nogmaals tot Henry en vroeg:

— Op welke wijze werd uw meester het verzoek overgebracht op ons kantoor te komen?

— Per telefoon immers! riep Henry uit. Weet gij dat dan zelf niet?

— Maar man — begrijp je dan nog niet dat mijn collega en ik er niet aan gedacht hebben om je meester te telefoneren! Dat hij door looze schavuiten uit zijn huis is gelokt teneinde hun de gelegenheid te verschaffen met een valsch volgbriefje het meubel te halen, dat zij in hun bezit wilden hebben?

— Maar wat zagen zij dan toch in dat oude ding? jammerde Henry totaal overstuur.

Raffles haalde de schouders op en antwoordde:

— Het zou ons te lang ophouden om u dat mede te delen! Zeg uw meester, als hij is teruggekeerd, dat men hem bedrogen heeft want dat ons kantoor in het geheel niet in Fraser Street ligt! Wij komen nog wel eens terug om over de zaak te spreken! Nu hebben wij andere dingen te doen! Zeg ons alleen nog maar hoe lang het geleden is, dat de mannen de secretaire kwamen halen.

— Niet veel langer dan een uur, mijnheer!

— Hadden zij een handkar, een vrachtauto of paard bij zich?

— Een handkar met een zeil er over.

— Welken kant gingen zij op?

— Wel, den kant van Londen — langs de Kilburn Road.

— Dank je! Wij zullen zien, wat er nog aan te doen is, zeg dat je meester!

En met die woorden stormde Raffles naar de auto, door Charly op den voet gevolgd.

— Naar huis, Henderson! riep hij den reus achter het stuurwiel toe. En rijdt of de duivel je op de hielen zit!

Nog voor het portier was dichtgetrokken stoof de auto vooruit.

Raffles keek een oogenblik zwijgend voor zich uit en begon toen:

— Het zijn looze vogels! en ik zou de laatste zijn om hun niet de eer te geven die hun toekomst — als het een ander dan juist mij betrof! Zij hebben dadelijk argwaan gekregen toen zij ons het huis zagen binnengaan, dat zij dag en nacht bewaakten. Ik wil niet zeggen dat zij onze vermomming doorgrond hebben — het is heel wel mogelijk, dat zij ons werkelijk voor particuliere detectives hebben aangezien. — Hoe dan ook — zij begrepen, dat zij hiervan partij konden trekken, en dat hebben zij dan ook gedaan op werkelijk bewonderenswaardige wijze! Zij hebben ons zien heengaan, ons misschien een eind gevolgd, en toen hun slag gelagen. Prince werd uit zijn huis gelokt, en nog wel naar de Fraser Street, aan de grens van de stad, een paar uur rijdens van zijn huis! En toen hij eenmaal goed en wel weg was, kwamen zij met hun briefje, dat zij in die paar uren hadden gereed gemaakt wat het briefhoofd betreft.

— Maar hoe kwamen zij aan het adres? Het was toch best mogelijk, dat wij aan Prince een geheel andere straat hadden opgegeven?

— Wat zou dat als hij er toch niet was? Het briefje was aan Henry, den bediende gericht, en die zou toch zeker wel niet op de hoogte zijn van de woonplaats der detectives?

— Neen — dat is zoo. Het is slim aangelegd. En — ik geloof dat wij het spel kwijt zijn, Edward!

— Denk je dat? riep Raffles uit. Meen je, dat ik de partij zoo spoedig gewonnen geef? Zou ik mij moeten bukken voor dien mijnheer Stone en zijn medeplichtigen? Ik denk er niet aan!

— Maar hoe wil je het spoor van de secretaire terugvinden? kwam Charly. — Wij hebben geen enkel aanknooppingspunt!

— Dat weet ik nog zoo zeker niet. Om te beginnen zal de woning van Stone toch wel zijn uit te vinden!

— Als hij daar tenminste gebleven is, en niet zijn intrek genomen heeft bij een van zijn medeplichtigen!

— Nu, laat hij dit gedaan hebben! Dan is er nog niet veel verloren. Want — ik heb het stukje roode halsdoek nog altijd in mijn bezit. Wij gaan nu juist zoo snel naar huis, om Busto onzen braven terrier te halen! Als hij den kerel niet terugvindt dan vindt niemand het spoor!

— Ik vind het goed, maar ik zou je er wel even

op willen wijzen dat het bij half vier is, en dat wij nog niet geluncht hebben!

— Zeer juist opgemerkt! Maar wij hebben haast, — en daarom....

Raffles tikte tegen de voorruit en de auto stond stil, juist voor een banketbakkerswinkel.

— Ziedaar onze lunch, mijn waarde! kwam Raffles glimlachend. Wees zoo goed, wat gebak te koopen! — dat kunnen wij dan in de auto nuttigen — maar haast je een beetje!

Charly opende het portier en sprong uit de auto.

Hij verdween in den winkel en keerde even later terug met een groot pak welks omvang den graad van zijn honger volkomen juist aanduidde.

Zoodra de auto haar weg weder vervolgde maakte Charly het pak open en de twee vrienden vielen met graagte op de verse taart en het gebak aan.

Even nadat zij deze eenvoudige lunch geëindigd hadden, stond de auto stil op een honderdtal meters van het huis van Raffles.

De twee vrienden stapten uit. Henderson kreeg het bevel te wachten en daarop haastten zij zich beiden naar het huis dat zij aan de tuinzijde binnentraden.

Busto, de groote ruigharige terrier werd geroepen, en kwam uit den tuin aansnellen, dol van blijdschap dat hij met zijn meester mede mocht gaan en nadat de twee mannen zich nog van enkele dingen voorzien hadden, welke hun te pas konden komen bij hun onderneming, verlieten zij het huis weder, om den zelfden weg terug af te leggen.

Voor het huis van Douglas Prince stond de auto weder stil en Raffles en Charly stapten uit.

— Volg ons nu langzaam met de auto, Henderson, zeide Raffles op zachten toon tot den reusachtigen chauffeur. Busto moet een spoor volgen en wij kunnen dus niet rijden!

Hij wikkelde hierop het stukje van den halsdoek uit het papier, liet er Busto aan ruiken en nam het einde van de hondenlijn stevig in de hand teneinde te voorkomen dat de hond wellicht eensklaps als een pijl uit den boog zou wegvliegen.

De terrier snuffelde eenigen tijd rond en sloeg toen zonder te aarzelen den weg naar Londen in.

De tocht was begonnen.

Raffles wierp een blik op zijn horloge.

Het was nu half vijf en dus minstens drie uur later sedert de sluwe kerels, de helpers van Stone, de secretaire hadden weggehaald.

De hond voerde hen nu langs de schier eindeloze Maide Vale en haar verlengde, de Edgeware Road, zonder ook maar een oogenblik op te zien.

Voortdurend liep hij met den neus bijna op de steenen juist naast het trottoir en nu en dan moest Raffles hem snel in veiligheid brengen voor een aanrijdende auto.

Om kwart voor zessen bereikte de kleine stoet het begin van de Oxford Street.

Zonder zich een oogenblik te bedenken sloeg Busto deze drukke straat in; het was een geluk dat het spoor zoo versch was.

De hond volgde deze straat bijna een half uur tot hij de New Bondstreet insloeg, altijd met den neus boven het asfalt, nu en dan zachtjes grommend.

De twee mannen begonnen langzamerhand vermoeid te worden en zij besloten één voor één naast Henderson plaats te nemen die nog altijd met de auto volgde.

Dat was een goede maatregel want Busto dacht nog niet aan ophouden.

Hij liep de geheele New Bondstreet teneinde tot hij Piccadilly bereikt had, volgde dezen breeden weg eenigen tijd en draaide toen de Regent Street in.

Even, maar ook slechts even, hief hij den kop op, toen hij het huis van zijn meester rook maar dadelijk ging hij weer verder.

Het was nu volkomen duister, maar scheen den hond volstrekt niet te deren.

Hij bleef doorloopen zonder vermoeidheid te kennen.

En reeds begonnen Raffles en Charly zich af te vragen of het dier hen soms ook door het overige deel van Londen zou voeren — twintig uren gaans in de richting welke zij nu volgden!

Maar de lange tocht zou ten einde loopen.....

Busto was Pall Mall ten einde geloopt en sloeg nu Charing Cross in.

Een duister voorgevoel begon zich van Charly meester te maken.

En een paar minuten later zou het bewaarheid worden.

Want de hond liep recht op het groote station aan dat zijn naam aan de laatstgenoemde straat ontleent, ging er binnen, en begon de breede trappen te beklimmen.

Raffles en Charly, die snel van de auto was gesprongen, volgden zwijgend.

Op het perron gekomen liep de hond eenige malen

snuffelend en zacht grommend op en neer — en begon toen een klagend gejanek aan te heffen.

De twee mannen keken elkander veelbeteekenend aan.

— Daar zijn wij aan het einde van den pelgrims-tocht, mijn waarde! zeide Raffles eindelijk ironisch, aan den hond ligt het niet — ook niet aan ons — maar aan de sluwe roovers van de secretaire! Zij hebben hier een trein genomen, — en de hemel mag weten waarheen!

Charly gaf niet dadelijk antwoord.

Hij begreep wel dat dit een ernstige kink in den kabel was, want het was bijna onmogelijk na te gaan met welken trein de roovers van het meubelstuk waren verdweenen en waarheen — er waren zeker in die drie uren wel tien treinen vertrokken!

Toch vroeg hij aan den juist passeerenden chef waarheen de treinen gingen die ongeveer drie uur geleden vertrokken waren, want het was wel aan te nemen dat de mannen hier niet zouden blijven wachten maar zoo spoedig mogelijk zouden trachten weg te komen.

Er waren treinen naar Manchester en Hull vertrokken.

Toen viel Raffles iets in.

Hij wendde zich tot den chef en vroeg:

— Zoudt gij ons ook kunnen zeggen mijnheer, of er met een van die treinen een meubelstuk, in casu een zeer oude secretaire is vervoerd? Wij zijn particuliere detectives en wij zoeken een tweetal kerels — misschien drie die dat oude meubelstuk gestolen hebben —

— Ik zelf zou het u niet kunnen zeggen — maar wendt u tot den chef van de afdeling goederenvervoer — die zal u misschien op de hoogte kunnen brengen.

Zoo vlug zij konden begaven de twee mannen zich naar het kantoor van dezen beambte, maar het duurde bijna een kwartier voor hij hun te woord kon staan want hij had het juist op dat oogenblik zeer druk.

Toen Raffles hem de vraag gesteld had legde de chef den voorvinger tegen den neus, fronste de wenkbrauwen en zeide:

— Wacht eens — ja zeker — ik herinner het mij zeer goed! Ik heb nog naar het oude ding gekeken, want het was werkelijk een bijzonder fraai, ouderwetsch meubel! En gij wilt weten waarheen dat is aangegeven?

— Daarmede zoudt gij mij een grooten dienst bewijzen! riep Raffles uit.

De chef drukte op een electrischen schelknop, en beval den binnentredenden klerk hem snel de boeken van dien morgen te brengen.

Binnen enkele oogenblikken keerde de jonge man met de lijvige registers terug en de chef begon ze ijverig na te slaan — volgens Charly, die beefde van ongeduld, veel te langzaam!

Na eenigen tijd riep de chef uit:

— Hier heb ik het al — een secretaire, als passagier-goed — naar Portsmouth! —

— Naar Portsmouth! riepen de beide mannen tegelijkertijd!

Ze keken elkander even aan en stormden toen weg, na den verbluften chef nauwelijks te hebben bedankt!

Een zelfde gedachte had hen voortgedreven!

Zij wisten dat dienzelfden nacht, om twee uur, de pakketboot naar Bombay vertrok!

De roovers wilden zeker in de paar uren welke hun nog overbleven voor het vertrek van de boot, de secretaire onderzoeken, desnoods geheel vernielen, tot zij het geheime document gevonden hadden.

Raffles raadpleegde zijn horloge.

Het was elf uur!

En de mannen hadden nog niet eens hun middagmaal genuttigd!

Maar daaraan dachten zij op dit oogenblik niet.

Nee, zij waren te zeer aangegrepen door den jachtlust die hen voorwaarts dreef!

Zij waren nu op het spoor en zij zouden het volgen tot zij hun doel bereikt hadden!

Het document waarin Ram Bahadur de plek aanwees waar hij op het eiland Cheduba zijn schatten verborgen had, moest in hun bezit komen — dat was hun vast voornemen!

Zij stormden de trappen af, en Raffles vloog naar de nog steeds wachtende auto en vroeg ademloos aan den onverstoorbaren Henderson:

— Luister eens, Henderson — het is nu elf uur, een paar minuten er over — zou je kans zien om vóór twee uur te Portsmouth te zijn?

De reus trok zijn zware wenkbrauwen een heel eind de hoogte in, en antwoordde terwijl hij zich achter het oor krabde:

— Het zou misschien wel gaan — als de wagen het uithoudt, Mylord! Wij hebben den grooten renwagen niet — en als wij dien eerst moesten gaan

halen zouden wij zooveel tijd verliezen dat wij zeker niet voor twee uur in Portsmouth zouden zijn! Wij moeten nu met een snelheid van gemiddeld tachtig kilometer rijden — en dat is des nachts nog al iets!

— Maar het zou gaan, denk je?

— Als het moet

— Het moet!

— Dan gaat het! riep Henderson vastberaden uit. Waar moet het heen, Mylord?

— Naar de aanlegplaats van de pakketboot naar Bombay!

Raffles en Charly stapten in de auto en Busto sprong op de voorbank, blijkbaar zeer uit zijn humeur wegens het mislukken van den langen wandeltocht.

Als het ware met een sprong stoof de auto weg, stormde de Charing Cross Bridge over, en reed Londen uit, met een snelheid, welke Henderson zeker tien bekeuringen op den hals gehaald zou hebben, als er maar een agent had bestaan in staat, om in het donker iets te onderscheiden van het nummerbord van de voortrazende auto.

Aan de grens van de wereldstad kocht Charly voor grof geld in een café wat vleesch en brood, ofschoon dit verboden was en snel aten de drie mannen een weinig.

En daarop ijlde de auto in het duister den breeden straatweg naar Portsmouth op.

In Richmond was het reeds duister, want de cafés waren reeds gesloten, en de winkelétalages waren al lang gedoofd.

Ook in Kingstone was het stil en donker op de straatlantaarns na.

En altijd vloog de auto met een razende vaart over den weg, die helder verlicht werd door de groote lantaarns van den wagen.

Epsom, Buildford en Godalming werden gepasseerd in een vaart welke de bewoners de stuipen op het lijf zou hebben gejaagd als zij het hadden kunnen bijwonen.

En even voorbij de laatstgenoemde kleine stad gebeurde datgene dat iederen automobilist tot wilde woede kan brengen — de benzine raakte op!

In gewone omstandigheden zouden de drie mannen er natuurlijk om hebben gedacht maar ditmaal waren zij allen vergeten dat de auto reeds van den vroegen morgen liep, bijna iedere minuut van den dag....

En nu stond de wagen eensklaps stil!

Raffles boog zich voorover en vroeg:

— Wel, wat is er Henderson? Waarom houdt je midden op den weg stil?

— Omdat mijn benzine op is, Mylord, antwoordde de reus lakoniek.

Charly onderdrukte met moeite een vloek maar Raffles bleef kalm en zeide:

— Wij zijn pas voorbij de laatste huizen van Godalming. Blijf jij bij den wagen, dan zullen mijnheer Charly en ik benzine gaan halen!

— Om één uur in den nacht, Edward? riep Charly uit.

— Al was het drie! Als zij het niet goedschiks doen — dan kwaadschiks! Geef blikken, Henderson!

Henderson haalde snel twee leege benzineblikken onder zijn bak te voorschijn en daarmede gewapend verdwenen Raffles en Charly in de duisternis.

Binnen tien minuten hadden zij een drogistwinkel bereikt die natuurlijk gesloten was.

Raffles greep de bel en begon te luiden alsof er brand was.

Na eenige minuten ging er op de eerste verdieping een raam open en een hoofd verscheen met een witte slaapmuts bedekt.

Daarachter was het schemerig schijnsel van een brandende kaars zichtbaar.

— Wat beduidt voor den duivel dat helsche geluid? vroeg een woedende stem die blijkbaar aan den man met de slaapmuts toebehoorde.

— Dat beduidt dat ik twintig liter benzine van u wil koopen tegen een pond sterling de liter! antwoordde Raffles bedaard.

Het hoofd met de slaapmuts had niet sneller kunnen verdwijnen als het onder het mes van een guillotine was gevallen, en het raam ging snel en zacht dicht.

Eenige oogenblikken later werd de winkel deur geopend en er verscheen een schriel mannetje met een vossengezicht, dat eerst tersluiks naar alle kanten uit keek en toen fluisterend zeide:

— Gij weet natuurlijk even goed als ik dat ik u na zonsondergang geen benzine mag verkoopen — ik ben drogist en geen grossier.

— Maar ik kan ze krijgen? vroeg Raffles ongeduldig.

— Tegen den prijs dien gij me genoemd hebt?

— Ik ben niet gewoon tweemaal hetzelfde te zeggen!

— Dan ben ik uw man!

Het mannetje verdween en kwam even later zijgend en zuchtend terug met twee tien-literblikken welke hij verruilde tegen de ledige, welke Raffles en Charly hadden meegebracht.

De eerste drukte hem twee tien-pondsnoten in de hand en dadelijk verdwenen de beide mannen weer in de duisternis, juist toen in de verte de schreden van een naderenden politieagent weerklonken.

Zoo snel zij konden legden de twee mannen den

terugweg af, en de benzine werd in het reservoir gestort.

— Maar met dat al had men heel wat kostbaren tijd verloren — bijna een half uur.

Henderson trachtte den verloren tijd nog in te halen, door het uiterste van den wagen te vergen — maar toen de auto eindelijk met een geluid dat op het gesteun van een groot dier geleek stilstond voor het hek van de stoomvaartmaatschappij — toen was de „Suffolk 2”, die de reis naar Bombay zou maken, juist vijf-en-dertig minuten geleden vertrokken!

HOOFDSTUK VI.

Op het spoor der roovers.

Gedane zaken nemen geen keer en Raffles en Charly aanvaardden dit feit met de kalmte van lieden die weten dat er toch niets aan te veranderen valt.

Geen oogenblik dachten zij eraan een poging te doen het schip in te halen.

Ten eerste liep het daarvoor te snel en ten tweede zouden zij wel wat verlegen zijn met de redenen welke zij aan den kapitein zouden moeten opgeven, teneinde hun zonderlinge komst aan boord uit te leggen.

En dan — Raffles had immers de middelen de „Suffolk” later nog in te halen wanneer hij maar wilde!

De drie mannen hadden een oogenblik zwijgend voor het reeds weder gesloten hek van de groote aanlegpier gestaan en nu sprak de Gentleman-Inbreker zacht:

— Voor het oogenblik valt er niets anders te doen dan een welverdiende nachtrust te gaan genieten, vrienden! Morgen zullen wij wel verder zien. Eerst moeten wij er ons van vergewissen dat Stone en zijn helpers zich werkelijk aan boord van de „Suffolk” hebben ingescheept — en als dat inderdaad het geval is, dan hebben wij allen tijd! De eerste haven welke het schip aandoet is Genua — en als wij willen kunnen wij daar wel drie volle dagen eerder

zijn dan de mailboot. Wij behoeven dan slechts gebruik te maken van „De Duivel der Lucht”, mijn vliegmachine. Maar niets belet ons „De Bruinvisch”, onze snelle duikboot te gebruiken, die nog heel wat sneller loopt dan de „Suffolk”, wanneer zij boven water vaart!

— Ik wil je wel bekennen dat ik moe ben, en slaap heb! zeide Charly geeuwend. Het is een dag met een gaatje geweest!

— Dan zullen wij nu dadelijk een hotel opzoeken en morgenochtend ons reisplan opmaken! zeide Raffles. Je weet hier immers den weg, Henderson?

— Even goed als te Londen, Mylord!

— Nu, rijdt ons dan maar naar „De Gouden Leeuw” in de Marlboroughstreet!

De auto reed weg en een kwartier later waren de reizigers ter bestemder plaatse aangekomen.

Zij bestelden kamers en een stevig avondmaal waaraan ook Henderson deelnam, die bij deze gelegenheid tevens werd ingelicht over de plannen van zijn meester, en daarop begaven de drie mannen zich ter ruste.

Toen Charly den volgenden morgen de eetzaal van het hotel binnentrad vond hij daar Raffles reeds voor een der groote ramen zitten die hem zwijgend het ochtendblad toereikte.

— Lees dat eens! zeide hij.

En nu las Charly met steigende verbazing en afschuw het volgende bericht waarvan de beteekenis hem maar al te duidelijk was:

„In den avond van gisteren heeft in onze stad een misdrijf plaats gehad zooals wij er gelukkig niet veel behoeven te signaleeren.

In een pension aan de kade verschenen gisteren-middag drie mannen die een kamer voor den nacht vroegen. Als eenige bagage hadden zij een meubelstuk, een oude secretaire bij zich, die op de kamer werd nedergezet.

De drie mannen betaalden een volle week vooruit daar zij te kennen gaven dat zij misschien veel langer zouden blijven dan een dag.

Den geheelen middag bleven zij thuis en pas laat in den avond gingen twee van de drie mannen uit.

Zij keerden des nachts niet terug hetgeen de pensionhoudster, Miss Brimm, al wat bevreemde.

Om twee uur in den nacht keerde een der bewoners van het huis van een kleine partij van een zijner familieleden terug en zocht zijn kamer op.

Op de tweede verdieping was hij bijna uitgeleden over iets glibberigs waarin hij had getrapt.

Hij bukte zich en slaakte een luiden gil van afschuw en schrik — hij had in bloed getrapt — bloed, dat onder de reet van een kamerdeur uit kwam vloeien...

Dadelijk schreeuwde hij het geheele huis bijeen, en men brak de deur van de kamer open, daar de pensionhoudster er geen tweeden sleutel van had.

Een vreeselijk schouwspel trof de oogen van degenen die waren binnengedrongen.

Vlak voor de deur waarheen hij zich zeker met een laatste krachtinspanning had weten te sleepen, lag het lijk van een man van ongeveer dertigjarigen leeftijd. Een mes met een breed lemmet stak hem tot aan het gevest in de borst.

In een hoek van het vertrek stond de secretaire welke de drie mannen hadden medegebracht.

Het meubel was bijna geheel vernield en de achterwand was opengesplakt en bleek een dubbelwand te bezitten.

Alle laden waren er uitgehaald en de pooten van het meubel waren er afgezaagd en in de lengte gespleten.

Het is duidelijk dat de drie mannen dachten

in dit meubel iets verborgen te vinden — wat — dat is natuurlijk niet uit te maken.

De politie stelde dadelijk een onderzoek in, maar zij is er tot dusverre niet in geslaagd de identiteit van den vermoorde vast te stellen, noch die van de beide moordenaars.

Want er valt niet aan te twijfelen, of de twee mannen, die in gezelschap van den vermoorde kwamen, staan schuldig aan dit afschuwelijk misdrijf.

De politie doet ijverig nasporingen maar tot op dit oogenblik is zij er niet in geslaagd een spoor van de moordenaars te ontdekken. Men weet in het geheel niet wie zij zijn, of vanwaar zij kwamen.

Natuurlijk zullen wij niet nalaten onze lezers trouw op de hoogte te houden van de vorderingen, welke het onderzoek in deze geheimzinnige moordzaak maakt."

Charly liet het blad zakken.

Eindelijk stamelde hij:

— Dus — moordenaars! Nu, wij krijgen met ware bandieten te doen, naar het schijnt! Zij hebben zeker den derden man vermoord, om des te minder te behoeven te deelen! Wie zou het zijn? Stone?

— Dat weet ik natuurlijk niet, maar het lijkt mij waarschijnlijker dat het niet Stone geweest is, daar hij de man was, die het geheele plan heeft bedacht. Hoe het zij, wij zullen het spoedig weten!

— Hoezoo?

— Wel, wij zullen op onderzoek uitgaan! Het is voor ons van belang te weten hoe die kerels er uitzagen! Laten wij spoedig ontbijten en dan er op uit!

De mannen haastten zich met hun ontbijt, en daarop lieten zij zich met een huurauto naar het huis brengen waar de misdaad had plaats gevonden!

Door zich uit te geven voor Londensche detectives die telefonisch waren gewaarschuwd hadden zij niet veel moeite zich een volledige beschrijving van de drie mannen te doen geven door de pensionhoudster.

In een van de beide moordenaars herkenden zij aanstonds Stone, wiens uiterlijk hun reeds door Henry, den ouden bediende van Douglas Prince, was beschreven.

De andere was een kleine gitzwarte man, met een opmerkelijk laag voorhoofd en groote gele tanden, die een weinig vooruitstaken.

Meer behoeften de beide vrienden niet te weten

Zij bezichtigden alleen nog even het vernielde meubel — en het bleek hun daarbij dat het stuk verborgen moest zijn geweest in den dikken achterwand van de secretaire, die niet massief was, maar hol.

Gewapend met deze kennis verlieten Raffles en Charly het huis weder, om dadelijk den terugtocht naar Londen te aanvaarden.

Onderweg naar hun hotel zeide Charly:

— Daar valt mij iets in, Edward! Waarom laten wij niet dadelijk een draadloos telegram naar de „Suffolk” sturen, opdat de twee moordenaars alvast in de boeien worden gesloten, in afwachting dat de politie te Genua hen in verzekerde bewaring neemt! Wij weten immers zoo goed als zeker dat zij het zijn die den moord gepleegd hebben!

— Zeker — maar als zij gevangen worden genomen — dan ontgaat ons tevens het document van Ram Bahadur! Vrees niet dat die twee ellendelingen hun gerechte straf zullen ontgaan! Daarvoor zal ik waken! Maar het zou zonde zijn, als men mij het document voor den neus wegnam! Nu moeten wij nog eerst naar de maatschappij waartoe de „Suffolk” behoort, om te onderzoeken of zij zich inderdaad aan boord bevinden — en dan naar Londen, waar wij onze vliegmachine gaan halen! Daarmede kunnen wij de boot altijd een paar dagen voorblijven, en nagaan of de schurken zich nog altijd op de boot bevinden!

Aan het kantoor der scheepvaartmaatschappij vernamen Raffles en Charly dat zich inderdaad twee mannen aan boord van de „Suffolk” bevonden, zooals zij hen beschreven.

Stone was zelfs zoo brutaal geweest onder zijn eigen naam te reizen!

Het was dus wel zeker, dat hij in het pension een valschen naam had opgegeven!

Om tien uur stond de auto gereed om de beide vrienden weder naar Londen terug te brengen.

Zij behoefden zich nu volstrekt niet te haasten want de wonderlijke vliegmachine van den grooten onbekende kon een snelheid van ruim 500 kilometer per uur bereiken!

En in een heel wat minder levensgevaarlijk tempo dan bij den eersten keer reed Henderson zijn meester en Charly Brand naar de Engelsche hoofdstad terug.

De „Duivel der Lucht” was gewoonlijk ondergebracht in een der vele loods en op het vliegveld te

Hanley op ongeveer een uur rijdens per spoor van Londen gelegen.

Voor onbescheiden blikken behoefde Raffles niet te vreezen want het mechanisme van zijn vliegtuig was door een stalen mantel omgeven.

Allereerst reed de auto naar het huis in de Regent Street, waar alles in de auto werd geladen wat de drie mannen op hun reis noodig mochten hebben, — vooral wapens en ammunitie, want het krioelde op Cheduba nog van tijgers en wilde olifanten.

Verder namen zij voor twee weken verduurzaamde levensmiddelen mede, — maar dit alles als voorzichtigheidsmaatregel, daar zij bijna zeker gelegenheid te over zouden hebben overal versch voedsel te krijgen.

Tenslotte werden reiskleeders, kaarten, een compas, verrekijkers, jachtmessen en andere onmisbare zaken ingeladen.

Daarop werd een stevige lunch gebruikt en de reis nam een aanvang, met het vertrek uit de Regent Street.

Henderson deed over den afstand niet veel langer dan de trein.

De auto reed om drie uur in den middag het vliegterrein op, en hield stil voor een grijs geschilderde loods van gegolfd plaatijzer, waarin de „Duivel der Lucht” was ondergebracht.

De auto ging de plaats van de vliegmachine innemen, alles werd overgeladen en het vliegtuig werd wederom naar buiten getrokken.

Het lichaam van het toestel dat er uitzag als een reusachtige libel, was van aluminium vervaardigd, dat als mat gepolijst zilver in de zon straalde.

Het bezat slechts een schroef, maar deze kon met een verbazende snelheid rondwentelen, en verleende aan de machine haar ontzaglijke snelheid.

Zoo spoedig mogelijk scheepten allen zich in, nadat de loods weder gesloten was en een oogenblik later verhief de vliegmachine zich in de lucht — de reis was begonnen! Raffles was voornemens nog dienzelfden dag naar Genua te vliegen, een peulschil voor „De Duivel der Lucht”, want de afstand van Londen naar deze Italiaansche stad in rechte lijn bedraagt ongeveer 900 kilometer en zou dus door de vliegmachine in minder dan twee uren worden afgelegd.

Zoo snel mogelijk liet Raffles de machine stijgen, tot zij een hoogte van bijna 5000 meter had bereikt,

want hij was er niet opgesteld dat men daar beneden getuige was van de ontzaggelijke vaart waarmede zijn toestel door de lucht ijde. Omstreeks twintig minuten, nadat de machine was opgestegen kregen de reizigers reeds de Fransche kust in het oog, en tien minuten later vloog de „Duivel der Lucht” over Amiens.

Zonder zich ergens op te houden of te landen, vlogen de drie reizigers over het Noorden en het Oosten van Frankrijk, over de stad Dijon, het Jura-gebergte en het meer van Geneve.

Een uur en twintig minuten nadat zij de Engelsche hoofdstad hadden verlaten zweefden de reizigers boven de Italiaansche alpen, die hier de grenscheiding vormden tusschen Frankrijk en Italië.

En toen zij weder naar de vlakke wilden afdalen gebeurde het ongeluk, dat de reisplannen van Raffles geheel zou wijzigen.

Reeds toen de vliegmaschine boven de hooge toppen der bergen zweefde, nu veel minder snel, omdat zij zich in een dunne, zeer ijle luchtlaag bevonden, was de aandacht van Charly en Henderson getrokken door een paar geweldig groote arenden met een vlucht van bijna vijf meter, die voor de machine uitvlogen.

De roofvogels waren blijkbaar zeer vertoornd over de schending van hun gebied, en hun gekrijsch was zoo luid, dat het zelfs boven het geroffel van de schroef te hooren was.

Toen de vliegmaschine zich op een hoogte van 3000 meter bevond wendde een van de arenden zich onverhoeds om en stortte zich met doodsverachting op den mechanischen vogel, dien hij waarschijnlijk voor een vijand aanzag.

Raffles trachtte de botsing nog te ontwijken, — maar het was reeds te laat — de schroef had den ontzaggelijken grooten vogel getroffen!

Het dier werd doodelijk gewond — maar ook de schroef was totaal verbrijzeld.

Charly had een schreeuw van ontzetting doen hooren, maar Raffles verloor zijn tegenwoordigheid van geest niet.

Hij zette aanstonds den electromotor af, die nu geen doel meer had, en zeker onmiddelijk zou zijn heetgeloopen nu zij geen schroef meer in beweging kon brengen — en dus in het geheel geen tegenstand meer had te overwinnen.

Hij besloot in een zweefval te dalen — dat was thans hun eenige kans op redding.

In een ontzaggelijke spiraal begon de „Duivel der Lucht”, gebruikmakend van de vaart welke hij nog altijd had, naar de aarde te dalen.

De minst onvoorzichtige beweging, de geringste onoplettendheid kon nu den dood beteekenen.

De drie reizigers hoorden nu niets meer dan het schurend geluid van de lucht tegen de vleugels van het toestel, — een zeer eigenaardige gewaarwording na het voortdurend roffelend geluid van de schroef en het snorrend gebrom van den motor.

Snel werden de voorwerpen op aarde duidelijk zichtbaar, heuvels, boomen, huizen en weiden begonnen zich af te teekenen.

En steeds daalde de machine — tot op 1000, 800 — 500 meter.

Bleek en onbewegelijk zaten Charly en Henderson in hun zetels achter den bestuurder.

Zij konden het strakke gelaat van Raffles niet zien, noch den staalglans in zijn oogen, toen hij daar de machine naar omlaag bracht, wetende dat het leven van drie menschen aan zijn bekwaamheid was toevertrouwd.

Het gevaarlijkste oogenblik kwam nu — want ieder vlieger weet wel, dat zijn leven veel meer gevaar loopt op geringe hoogte, dan wanneer hij zich op 400 of 500 meter boven den grond bevindt, wegens de verraderlijke „windkuilen” en „lucht-vallen” welke men op die geringe hoogte aantreft.

Op 60 meter hoogte zocht Raffles, nog altijd zijn spiralen beschrijvende, naar een goed landingsterrein en hij meende er één gevonden te hebben in de buurt van een kleine stad met schilderachtig witte huisjes.

Het was een zeer groote weide door hooge boom en omringd.

En eindelijk streek de „Duivel der Lucht” neer, — en raakte den bodem even licht als een duif die zich op het dak van zijn hok neerzet.

Een diepe zucht welde op uit de borst van Raffles, toen de landing geslaagd was en dat was alles.

Zwijgend drukte Charly hem de hand en Henderson bromde tusschen de tanden:

— Voor de zooveelste maal heeft hij ons het leven gered en als ik er een woord over durf te kikken dan krijg ik een standje.

De drie mannen verlieten de vliegmaschine en

gingen dadelijk de schade opnemen. Die was zeer aanzienlijk want de beide bladen van de schroef waren niets meer dan korte stompjes, zij had alleen maar als brandhout waarde.

En het ongeluk wilde dat er geen reserveschroef aan boord was geweest.

En zelfs in een groote stad zou Raffles zich geen andere schroef kunnen aanschaffen want geen enkele vliegmachine van welk model ook, bezat een schroef van den eigenaardigen vorm en „spoed”, zooals de vliegeniers het noemen, welke de kenmerken waren van de schroef zijner merkwaardige vliegmachine.

Hij zou naar Londen terug moeten keeren, om een andere schroef te halen en daarmee zouden er zeker eenige dagen verloren gaan.

Intusschen waren van alle kanten landbouwers en bewoners van het kleine stadje komen aanloopen, die zich om de machine verdrongen en nieuwsgierig en verschrikt naar de gebroken schroef staarden.

Raffles trad op een hunner toe, en vroeg glimlachend in het Italiaansch:

— Kunt ge mij ook zeggen, goede vriend, waar wij hier ergens zijn?

— Dit stadje is Alba, mijnheer! antwoordde de man.

— Is er van hier een spoorlijn naar Genua?

— Ja zeker, al maakt zij een grooten omweg.

— Ik dank u vriend, hernam Raffles. Dan zullen wij onze vliegmachine daarmee laten vervoeren, want zij is helaas nu onbruikbaar geworden! Wij hebben daarboven een ongewenschte ontmoeting gehad met een reusachtigen arend die haar echter met den dood heeft moeten bekoopen.

Hij wendde zich nu tot zijn beide reisgezellen en vervolgde in het Engelsch.

— Er is niets aan te doen, vrienden. Wij zullen onzen trouwen vogel hier in Italië moeten achterlaten — het zou veel te lang duren als wij moesten terugkeeren, teneinde een nieuwe schroef te gaan

halen. Wij zullen te Genua eenvoudig aan boord gaan van de „Suffolk”, dat is alles! Wij zijn dan in de buurt van onze twee schurken en zullen hen niet meer uit het oog verliezen! Weliswaar gaat daarmee het voordeel van de verrassing verloren en zullen wij wellicht het wantrouwen van de kerels gaande maken — maar dat gaat niet anders. Wij hebben geen keuze. Het is nu ook al te laat om de „Bruinvisch” te gaan halen, die aan de Noordkust van Schotland in onze haven verborgen ligt.

En zoo werden de autoriteiten van het stadje Alba gewaarschuwd, de machine werd gedemonteerd door bekwame werklieden, onder toezicht van Henderson, en vervolgens naar Genua gezonden, waar zij werd ingepakt, en dadelijk als vrachtgoed aan het adres van Lord William Aberdeen, vliegveld te Hansley werd verzonden.

Een dag, nadat de drie Engelschen te Genua waren aangekomen, arriveerde daar de „Suffolk”.

Raffles had reeds voor plaatsbewijzen gezorgd, en men behoefde dus niets anders te doen dan zich in te schepen.

Raffles was nauwelijks twee uren aan boord, of hij had Stone en zijn medepligtige die Drummer bleek te heeten, tusschen de reizigers ontdekt.....

De reis werd zonder enig ongeval volbracht en drie weken na het vertrek uit Portsmouth meerde de „Suffolk” te Bombay.

Raffles had zelfs geen poging gedaan het document van Ram Bahadur aan Stone afhandig te maken, want hij zou zich daardoor aan het grootste gevaar blootstellen.

Van Bombay zetten Stone en Drummer de reis per trein voort, over Calcutta en weer een week later waren zij te Lami, tegenover het eiland Ramri aangekomen op tien mijlen afstand van hun doel — en zonder te weten dat drie vastberaden Engelschen nog altijd op hun spoor waren.....

HOOFDSTUK VII.

Door het noodlot achterhaald.

Nu kwam voor Raffles en zijn metgezellen het moeilijkste gedeelte van de onderneming aan.

Want in de schaars bevolkte streken welke zij nu zouden betreden zouden zij veel meer in het oog loopen dan in het overige gedeelte van Britsch Indië en Stone en Drummer waren er de mannen niet naar zich op de vingers te laten zien — voor een misdaad meer zouden zij niet terugschrikken.

Raffles besloot dus dat hij en zijn twee reisgenooten zich zouden vermommen als Brahmanen, want die waren nog het talrijkst op het eiland Cheduba.

Van een inlander kochten zij de noodige gewaden en tulbanden en daarop maakten zij hun gelaat donkerbruin met behulp van de kleurstof welke Raffles uit voorzorg had medegenomen.

In deze vermomming hadden zij gezien hoe Stone en Drummer in de kleine haven van Lamu een Inlandsche prauw hadden gehuurd waarmede zij eerst naar Cheduba zouden oversteken.

Zij deden hetzelfde en eenige uren later zetten zij voet aan wal in de kleine havenplaats van het eiland.

Hier bleek het dat Stone en zijn metgezel hun twee uur voor waren.

Zij hadden paarden en een gids gehuurd maar niemand wist te zeggen waar zij heen wilden gaan.

Dat was een lastig geval want Raffles had volstrekt geen gegevens, en kon den tocht niet in het wildeweg ondernemen, daar hij er niet het minste denkbeeld van had waar de gevluchte vorst van Rangoon zijn schatten had verborgen.

Daar echter thans hun vermomming overbodig mocht heeten nu zij het doel naderden en de wijde kleederen der Brahmanen slechts hinderlijk waren bij het verborgen dragen der geweren, zoo legden zij haar weder af en melden zich bij de Engelsche havenautoriteit aan als Londensche onderzoekingsreizigers

die zich op de hoogte kwamen stellen van de flora en fauna van het eiland, waar in het geheel niet meer dan drieduizend menschen woonden, waarvan het hoogstens honderd Engelschen, over het geheele eiland verspreid, telde.

Maar eensklaps viel Raffles iets in, toen zijn blik op Busto, den terrier viel, die de reis natuurlijk had medegemaakt.

Nog altijd had hij het stukje van den rooden halsdoek bij zich — zou de hond in staat zijn het spoor weder op te nemen, na het op het perron van het Charing Cross station te zijn kwijtgeraakt?

In ieder geval was het spoor hier nog versch, want de gids was niet lang geleden met de beide Europeanen vertrokken.

Het was dus wel te probeeren.

Raffles liet zich nauwkeurig de plek aanwijzen waar de gids en de twee Engelschen vertrokken waren en haalde toen het flard doek uit zijn zak waaraan hij Busto liet ruiken.

Charly en Henderson stonden met spanning toe te zien.

Zou de hond op het spoor aanslaan, of zou de lucht aan het stukje doek niet sterk genoeg meer zijn?

Eenige oogenblikken draaide Busto om zijn eigen as, richtte den schranderen kop hoog op, keek Raffles eens aan en begon daarna ijverig te snuffelen.

En eensklaps snelde hij met een kort nijdig geblaf vooruit, met den neus bij den grond.

Hij had het spoor gevonden, dat aan het station van de Engelsche hoofdstad was afgebroken!

— De kerel die dezen doek droeg had haar voortdurend in aanraking met zijn lichaam, zeide Raffles. Daarom bleef de lucht er ook zoo lang aan.

Hij riep Busto terug, en legde de hond aan de lijn.

Daarop huurde hij een sterken ossenwagen die door twee zebus getrokken werd.

Maar het aanbod hem door den verhuurder gedaan om hem een gids mede te geven sloeg Raffles glimlachend af — Busto zou hem een gids zijn zooals hij er geen betere zou kunnen verlangen.

De drie mannen waren echter niet voornemens, zelve in de kar plaats te nemen, want er bestaat bijna geen voertuig ter wereld dat meer vergt van het menschelijk uithoudingsvermogen dan een Indische ossenkar — of het moest misschien een Brabantsche boerenkar zijn!

Deze wagens bezitten in het geheel geen veeren en de massieve wielen slijten vaak onregelmatig af hetgeen ook al niet ten goede komt aan een rustigen gang.

Raffles had het voertuig dan ook alleen maar gehuurd om het te beladen met alles wat zij konden noodig hebben — dekens, eetgerei, munitie, en andere dingen.

De reizigers zouden zelve te paard reizen.

Ook deze rijdieren huurden zij van een inwoner der kleine havenstad en zij kregen drie kleine, maar zeer sterke en vlugge bergpaarden, met lange staarten en gespierde beenen.

Aldus uitgerust konden zij den tocht in het onbekende beginnen, geleid door Busto.

In Alaska had Raffles het besturen van de sledehonden geleerd met behulp van een lange zweep van dierenhuid, en het bleek, dat hem die kennis hier aan de andere zijde van den evenaar te pas zou komen, want ook de zebus worden hier niet met leidsels maar met een zweep van ossenhuid bestuurd.

Zoo toog de kleine troep op weg en een kwartier later hadden de reizigers de kleine havenplaats achter zich gelaten.

Een vrij goed gebaande weg breidde zich voor hen uit, dien Busto zonder aarzelen insloeg.

Hier ontmoetten zij een Inlandschen visscher dien Raffles in de landstaal vroeg waarheen de weg leidde.

De Indiër keek Raffles met zijn zwarte oogen een oogenblik onderzoekend aan en antwoordde toen:

— Deze weg loopt over de geheele lengte van het eiland. Er liggen drie vrij groote plaatsen en zeven dorpen aan.

— Heeft deze weg zijwegen?

— Vier — drie rechts en een links.

— Hoelang duurt de tocht dwars over het eiland?

— Als gij vlugge paarden hebt en gij laat de zebus achter, een vollen dag — met den ossewagen twee dagen — wanneer tenminste de zebus niet koppig worden. Gij zijt een blanke — gij zoudt niet weten hoe gij hen weder in beweging zoudt moeten krijgen.....

— Ik dank u voor uwe inlichtingen, vriend, zeide Raffles, terwijl hij den man een goudstuk toestak. Wij zullen er ons voordeel mede doen. Zeg mij nog slechts of onze weg voert langs schoone bouwvallen, tempels of andere bezienswaardigheden.

— Er is een verlaten tempel op acht uren gaans hier vandaan — die van Vishnoe. Hij is eens half vernield door een aardbeving anderhalve eeuw geleden. —

En met deze woorden vervolgde de inlander zijn weg, zonder zich verder nog om de vreemdelingen te bekommeren, en na het geldstuk met een waarlijk koninklijk onverschillig gebaar in de plooiën van zijn tulband te hebben laten glijden.

Busto was intusschen reeds ongeduldig verder geloopt — het was duidelijk dat het dier het spoor met groote zekerheid volgde.

Raffles liet de zweep klappen en de zebus trokken weder aan.

Het waren fraaie melkwitte dieren, met schrandere koppen en prachtige donkere oogen als van een gazelle, sterk als buffels, maar soms koppig als ezels.

De weg voerde al spoedig door een dicht woud van kurkeiken, tamarindeboomen en de prachtige apenbroodboomen waaraan ook Indië rijk is, omhangen met een warne van vuistdikke lianen.

Niets was te hooren dan nu en dan het schelle geblaf van een hondsaap, of de kreten van de papegaaien, en dan vooral het krassend gepiep van de houten assen van de ossenkar.

— Zou er niets aan het erbarmelijk gepiep van die assen te doen zijn? vroeg Charly na eenigen tijd. Het gaat mij door merg en been.

— Je zult er aan moeten wennen, mijn jongen — tenminste nog eenigen tijd, tot wij binnen het gehoor van ons wild zijn! De inlanders smeren met voorzicht nooit de assen van deze wagens. De reden ligt voor de hand. Het vet op de assen zou het fijne zand vasthouden dat hier voortdurend in de lucht zweeft tot op een paar meters van den bodem, — en het gevolg zou zijn dat zelfs het hardste hout

binnen een week door dat zand zou zijn afgeslepen, totdat de as brak. Daarom kiezen zij van twee kwaden het minste — en er is trouwens geen enkelen Inlander te vinden die dit piepend gekras nog hoort!

— Dan zijn zij wel te benijden, Mylord! zeide Henderson langs zijn neus.

Raffles had zijn aandacht reeds weder aan Busto besteed.

Het dier stond nu stil en snoof de lucht op die het tegemoet kwam.

— Hij ruikt iets verdachts! zeide Raffles zacht. Laten wij oppassen!

De kleine karavaan stond even stil, en een oogenblik later kwam er een Indiër uit het bosch te voorschijn, slechts met hoofd en heupdoek bekleed, en die een dikken stok in de hand droeg. Met een vlijmscherpen dolk in zijn gordel vormde dit wapen zijn eenige uitrusting.

— Zou dat misschien hun gids zijn, dien zij teruggezonden hebben om niet op de vingers te worden gezien? vroeg Charly zacht.

— Dat is een voortreffelijke inval van je, mijn waarde! kwam Raffles. Wij zullen het hem dadelijk vragen.

De Indiër was nu den kleinen troep genaderd en wilde zwijgend voorbijgaan.

Maar Raffles hield hem een paar goudstukken voor en vroeg toen glimlachend:

— Die zult gij zeker wel willen verdienen, mijn vriend?

— Ja, Sahib! antwoordde de man met schitterende oogen.

— Zijt gij een gids?

— Ja, Sahib!

Gij hebt een tweetal Europeanen den weg gewezen?

— Zoo is het!

— Zijn zij hier ver vandaan?

— Op drie uren gaans — bij den tempel van Vishnoe!

De goudstukken beschreven een boog — de Indiër ving ze beiden behendig op, liet in een grijnslach al zijn blinkend witte tanden zien, en ging zijns wegs.

— Zou het dus daarginds kunnen zijn? mompelde Raffles half voor zich heen. Wel, waarom niet? Meermalen heeft een vervallen tempel gediend om er schatten te verbergen! Wij zullen het spoedig

weten! Vooruit vrienden! Wij naderen het doel van onze reis!

Zoo snel de zebus wilden loopen werd nu de tocht voortgezet.

Het woud werd nu eens dichter, dan weder ging de weg over heuvels, met laag kreupelhout bedekt.

Een doordringende geur van exotische planten vervulde de lucht.

Geduldig, met gebogen koppen, trokken de zebus den wagen voort.

Eenmaal ontmoetten de reizigers een grooten troep erbarmelijk schreeuwende sierlijke apen, die hen wel leken uit te jouwen, op de laagste takken der eeuwenoude boomen gezeten.

Een andermaal wezen de schichtig in den nek gelegde ooren van de beide trekossen op de nabijheid van een tijger maar de mannen kregen van het verscheurend dier niets anders te zien dan heel in de verte een paar huidstrepen die snel tusschen het hooge gras verdwenen.

Het roofdier had blijkbaar geen lust den strijd op klaarlichten dag aan te binden met drie goed gewapende mannen.

Toen zij ongeveer twee en een half uur hadden gereisd begon de duisternis langzaam te vallen.

Onder de zware boomen met hun dichte kruinen was het reeds schemerig.

Eensklaps stond Busto weder stil en gromde zachtjes.

Raffles had zijn geweer vaster gegrepen, en wees nu zwijgend naar een punt in de verte.

Daar schemerde ter rechterzijde van den weg diep in het woud verborgen, iets wits — de overblijfselen van een of ander gebouw.

— Dat moet de Tempel van Vishnoe zijn! mompelde Raffles zacht. En de schurken zijn daar, anders zou Busto niet zoo onrustig zijn! Wij kunnen nu niet verder gaan met den wagen, want het piepen van de assen zou ons verraden en de kerels zouden ons uit een hinderlaag verraderlijk kunnen neerschieten.

Met een paar vleierende woordjes in de taal der Hindoes kreeg Raffles er de zebus toe van den weg af te wijken, en den wagen, een dertigtal meters onder het dicht gebladerte van het bosch te trekken.

Hier werd halt gehouden.

De drie mannen stegen af en bonden de paarden aan een boomtak.

De jukken van de zebus werden losgemaakt en dadelijk knielden de dieren uit zich zelf neder en strekten zich naast den trekboom van den wagen uit.

Henderson wierp hun een handvol haver voor, en de dieren begonnen hun maaltijd deftig en afgemeten als oude heeren.

De drie menschen hadden hun geweren gegrepen en drongen nu verder het woud in.

Zij behoefden niet te vreezen dat men hen hier zou ontdekken, want de bevolking was hier zeer dun gezaaid en al dien tijd waren zij niet meer dan een half dozijn inlanders tegen gekomen.

Snel begon de avond te vallen.

Maar duidelijk waren de overblijfselen van den ouden tempel te zien, waarvan nog een groot gedeelte overeind stond.

Binnen twintig minuten hadden de drie mannen de verwilderde omheining bereikt, welke in vroeger eeuwen den tempel omgaf.

Zij kropen door een gat in dien hoogen heg en bleven een oogenblik stil zitten, luisterend naar het minste gerucht, den vinger aan den trekker.

Toen scheen het hun alsof hun oog een zwak schijnsel opving, dat uit het hoofdgebouw van den tempel naar buiten drong.

Op hun buik voortkruipend, bereikten zij een uit de hengsels hangende deur.

Het schijnsel was nu sterker geworden.

En eensklaps ving hun oor het gerinkel van goudstukken op — daarin konden zij zich niet vergissen.

Maar boven dat geluid uit klonken nu twistende stemmen.....

De drie mannen drongen naar binnen.

Zij stonden aan den ingang van een groote zaal — en daar stond een lantaarn op een half in den grond weggezakt altaar, die het zwakke licht verspreidde hetwelk zij zooeven hadden waargenomen.

Twee mannen stonden bij dat altaar, dat bedekt was met zakken, waarvan er eenige geopend waren, zoodat de inhoud te zien was — goud en edelgesteenten.....

En toen geschiedde er iets wat Raffles niet had kunnen voorkomen — zoo snel en onverwachts had het plaats....

De grootste van de twee mannen trok een lang mes uit zijn broekzak en stiet het met een lasterlijken vloek in de borst van den ander, die met een doffen kreet achteruit wankelde en toen ruggelings op de steenen van de tempelzaal viel.

Raffles uitte een kreet van afschuw en hief zijn geweer op.

Hij wilde iets bevelen — iets roepen — maar een luide gil, zoo doordringend en afgrijselijk als de drie mannen nimmer hoorden, deed de woorden in zijn keel verstijven.

De moordenaar sloeg naar iets dat zich aan zijn been scheen te hebben gehecht.....

— Een slang! schreeuwde Raffles. Een diamant-slang!

Stone — hij was het, die den ander had neergestooten — slaakte nogmaals een rauwen kreet, en vertrapte het ondiep dat hem den dood had gebracht, onder zijn hielen.

— Kunnen wij hem nog niet redden? hijgde Charly. Al heeft hij vermoord.....

— Te laat, Charly! antwoorde Raffles ernstig. De beet van een diamantadder is steeds doodelijk — daartegen is nog geen kruid gewassen! Zie maar — de moordenaar zieltoogt reeds! Kom — laten wij hier niet blijven — een hoogere macht heeft hier reeds uitspraak gedaan! Wij zullen aan den zoom van den weg overnachten — en morgen, als wij goed kunnen zien, zullen wij hier terugkeeren — en doen wat er nog te doen valt!

De volgende aflevering (No. 338) bevat:

DE BRAND IN DE CHEMISCHE FABRIEK.

